

Lord

genaamd
De groote

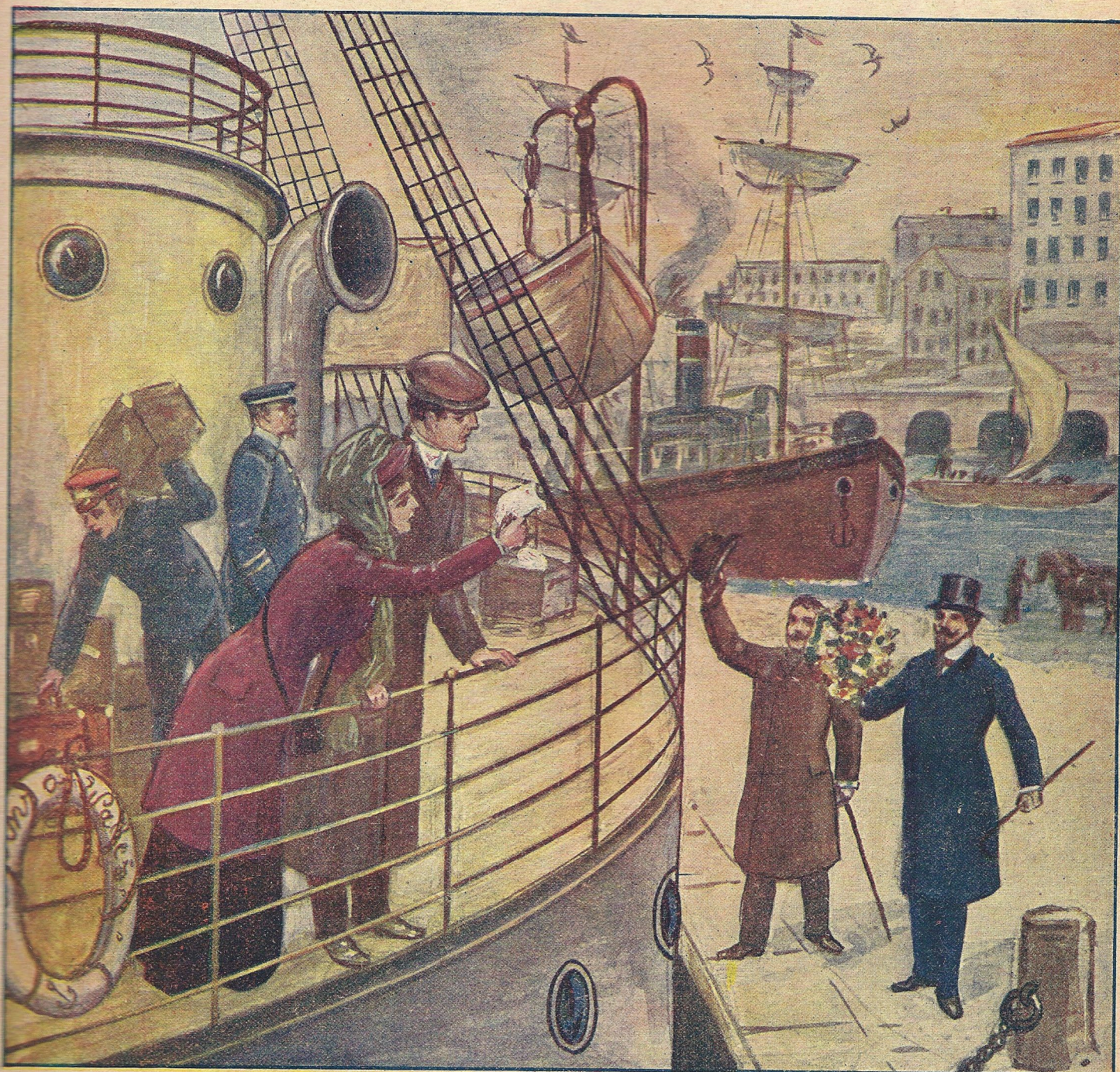
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 110

Op reis naar het geluk.

10 Cents
België 25 Centimes

„Vaarwel! vaarwel!” riep Charly Brand den vertrekkenden toe, met den hoed zwaaiend, terwijl de gepensioneerde politie-inspecteur een grooten bloemruiker over de reeling reikte.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VORHEEN A. EICHLER”, HEERENGRACHT 313, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De erfenis.

Inspecteur van politie James Baxter was doodsbeangst.

Onophoudelijk bekeek hij den brief, dien zijn brave Iersche huishoudster Eulalia Quikebuik, hem zoo even gebracht had en welks inhoud hem het hoofd in de war bracht.

Daarin stond duidelijk te lezen:

Aan den heer inspecteur van politie James Baxter, Flawton-street 17 te Londen.

Zeer geachte heer inspecteur van politie!

Uw vader, de overleden Iersche landeigenaar James Fred Baxter te Lincolnshire, was in het jaar 1887, kort voor zijnen dood, van plan om te hertrouwen.

Een zekere dame, miss Patrick, verloofde zich met hem, maar de dood van uw vader kwam tusschenbeide.

Miss Patrick is ongetrouwd gebleven, maar — en nu komt het interessante der zaak — hij liet eene dochter na, genaamd Ellen Patrick Baxter.

In het doopregister te Hampstead, in Schotland — alwaar miss Patrick woonde — is de

Raffles 110.

landeigenaar James Fred Baxter ingeschreven als de vader van dit kind.

Miss Patrick erfde van een oom, Charly Burton genaamd en te Colombo gewoond hebbende, de groote plantages te Colombo, vertegenwoordigende een kapitaal van drievierde millioen pond sterling en bovendien een bij de Duitsche Bank te Berlijn en bij de Engelsche Bank te Londen gedeponeerd kapitaal van viermaal honderd zeventig duizend pond, achttien shilling en drie pence.

Miss Patrick stierf in het jaar 94.

Na haren dood kwam hare dochter als kindermisje bij de familie van den overste Burton te Londen.

Zij is de erfgename van het vermogen hare moeder en daarom heb ik haar door middel van advertenties in de Engelsche dagbladen oproepen.

Daar zij aan deze oproeping tot dusverre geen gehoor heeft gegeven, wend ik mij tot u in uwe dubbele kwaliteit:

Ten eerste in uwe hoedanigheid van inspecteur van politie te Londen.

En ten tweeden in uwe hoedanigheid als de eenig nog in leven zijnde bloedverwant van miss Ellen Patrick Baxter.

Ik maak u er opmerkzaam op, dat, in geval de gezochte binnen drie maanden niet gevonden wordt, het kapitaal gedurende vijf jaren van staatswege beheerd zal worden. Eerst daarna hebt u het recht om aanspraak te kunnen maken op de erfenis.

Met de meeste hoogachting heb ik de eer te zijn,

WALTER HUNTER, *notaris*.

L o n d e n, Blumberstreet 12.

Toen Baxter den brief verscheidene keeren gelezen had, was hij nog niets wijzer.

Alleen de dikke zweetdruppels op zijn voorhoofd getuigden van de inspanning, die hem het nadenken over den inhoud veroorzaakte.

Zuchtend legde hij den brief neer, stond op en begon zich te kleeden.

Toen hij voor den spiegel stond en zijn edele gelaats-trekken bekeek, legde hij een zijner wijsvingers tegen zijn neus en keek ernstig voor zich.

Daarop riep hij zijn huishoudster, die hem een schoonen boord om doen moest. Hij wilde dat zelf nooit doen en daar hij geen kamerdienaar bezat, liet hij dit altijd door zijn bejaarde huishoudster doen.

Terwijl de brave Iersche aan zijn verlangen voldeed, sprak hij tot hare verwondering gedurig met zich zelve:

„Is zij nu dood of leeft zij nog? — als zij nog leeft, dan kan zij nog niet dood zijn, — maar als zij nog leeft en dood verklaard wordt, dan is zij wel dood, — maar als zij inderdaad dood is en toch nog leeft, — dan brrr, brrr!”

„Wat mankeert u toch, mijnheer de inspecteur?” Eulalia Quikebuik keek hem verwonderd aan.

„Stoor mij toch niet,” antwoordde Baxter verdrietig; „je ziet toch wel, dat ik bezig ben na te denken.”

De huishoudster wist wel, dat de gevaarlijkste positie, waarin zij Baxter kon aantreffen, was, als hij nadacht. Naar hare meening zou dan de aardbol stil blijven staan.

En wederom begon de inspecteur het volgende te zeggen:

„Hoe heet de oom, Patrick? Heet hij Patrick of was het een Baxter? Dat moet ik nog eens nalezen. Het is om wanhopend te worden; ik hoop dat de „vloot” mij

daaromtrent ophelderingen kan verschaffen.”

Eindelijk was hij gekleed en om zoo spoedig mogelijk omtrent deze vraag door zijn secretaris de „vloot” ingelicht te worden, nam hij een auto en reed naar het hoofdbureau van politie.

Hij tastte ieder oogenblik naar den brief, dien hij in zijn borstzak had, alsof hij vreesde, dien te verliezen.

De „vloot” had met de agenten nog vele dingen te regelen, toen Baxter in het bureau kwam. Deze ging zwijsend voor zijn schrijfbureau zitten en las, als naar gewoonte, de ontvangen brieven.

Maar hij was niet in staat om den inhoud daarvan te begrijpen.

Telken keere vroeg hij zich weer af:

„Als zij nog leeft, dan is zij nog niet dood — maar als zij dood is, dan kan zij toch niet meer in leven zijn?”

Eindelijk was de „vloot” gereed en verliet de laatste agent van politie het bureau.

Baxter riep Marholm bij zich.

„Wat is er, mijnheer de inspecteur?”

„Sluit de deur, opdat wij door niemand gestoord worden.”

„Wat is er dan, mijnheer de inspecteur,” vroeg de „vloot” voorzichtigheidshalve, want hij was in den loop der tijden gewoon geraakt aan de onmogelijkste dingen van zijnen chef.

„Ik verzoek u om te doen wat ik gezegd heb.”

Daar Baxter een ernstig gezicht trok, sloot de „vloot” de deur.

De inspecteur van politie haalde nu den brief uit zijn borstzak en zeide tot de „vloot”:

„Wat denk je hiervan?”

De „vloot” had dadelijk het zegel van den notaris ontdekt.

„Dat is een notarieele brief, mijnheer de inspecteur van politie.”

„Zeer juist, waarde Marholm. Maar wat denk je dat er in staat?”

Marholm haalde de schouders op:

„Ik ben geen gedachtenlezer, mijnheer de inspecteur. U hebt die kunst altijd willen bestudeeren, maar ik raad u dat af.”

„Laat ons daarover niet verder uitweiden, Marholm, hier” — hij overhandigde Marholm den brief — „lees maar eens, wat hier geschreven staat en vertel mij dan, wat dit beteekent.”

De „vloot” nam den brief en las dien.

Voor den eersten keer in zijn leven begon hij zich te verwonderen.

„Goddam, inspecteur,” riep hij; „dan kan ik u zeker geluk wenschen.”

„Je spreekt raadselachtig, Marholm, waarmede wilt ge mij feliciteeren?”

„Waarmede? Ik geloof, dat wanneer men kans heeft een groote plantage in Colombo te erven en bovendien nog een kapitaal van een half millioen, dat men iemand daarmede wel feliciteeren mag.”

Baxter brak het zweet uit:

„Denk je dan, Marholm, dat ik, inspecteur van politie James Baxter, inderdaad de gelukkige ben?”

„Ja, mijnheer de inspecteur.”

„Denk je dan, dat hier in dezen brief staat, dat ik dat alles zal erven?”

„Zonder twijfel, mijnheer de inspecteur, dat wil zeggen, als de andere erfgename, die er meer recht op heeft, miss Ellen Patrick Baxter, niet gevonden wordt.”

Er ontstond eene pauze, gedurende welke Baxter de „vloo” aankeek. Daarop riep hij uit:

„O, mijn God, ik hoop niet, dat zij nog gevonden wordt!”

„Dat is nu niet zoo heel braaf gedacht,” antwoordde de „vloo”. „Het arme kind, dat zich als kind-meisje moest verhuren, omdat zij geen cent bezat, mag men zulk een vermogen toch wel gunnen.”

„Je hebt gelijk, Marholm, ik gun het haar ook wel. Maar denk je niet, dat zij verplicht is, mij er iets van af te geven?”

„Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer de inspecteur. Maar als het arme meisje reeds overleden is en u de erfgenaam wordt van een groot kapitaal, dan moet u er uw vader wel dankbaar voor zijn, dat hij kort voor zijnen dood nog wilde hertrouwen.”

Baxter knikte.

„Dat zal ik ook doen, ik zal hem een grafsteen laten zetten en daarop laten schrijven:

„Ter dankbare herinnering van uwen zoon.”

De „vloo” dacht in stilte:

Dat zal de oude verleden heer wel zeer onverschillig zijn.

„Ja, hoor nu eens, mijn beste Marholm, neem een stoel, ga daarop zitten, en laat ons doen, alsof wij buiten dienst waren.”

Wel, dacht de „vloo”, dat is toch bij ons altijd het geval, wij doen immers altijd, alsof wij buiten dienst zijn.

De „vloo” kreeg een stoel en ging naast den inspecteur van politie zitten.

Baxter kreeg zijn sigarenkoker voor den dag en presenteerde de „vloo” een sigaar.

Het begin van zijn millioenerfenis, dacht de „vloo” en stak de sigaar op.

Nadat Baxter eveneens een sigaar had opgestoken, blies hij de rookwolken voor zich uit en zeide:

„Nu wilde ik je eenige dingen vragen, mijn beste Marholm, en ik belof je, dat je er geen schade van zult hebben, wanneer ik in het bezit van de erfenis kom.”

„Voor alles, mijnheer de inspecteur, is het onze plicht als beambten der politie na te vorschen, waar het jonge meisje zich ophoudt. Wij zullen daarom in ons vakblad een advertentie plaatsen en aan alle agenten van politie in Engeland verzoeken om te informeeren naar het verblijf van miss Patrick Baxter.”

Baxter trok een leelijk gezicht; dit voorstel behaagde hem niet.

„Hoor eens Marholm,” zeide hij, „zou het niet beter zijn, dat wij dat niet deden?”

De „vloo” begreep onmiddellijk, waarom de inspecteur dit zeide.

„Neen mijnheer de inspecteur; het betreft hier eene van uwe bloedverwanten.”

„Komaan Marholm, zoo na verwant ben ik aan de jonge dame toch niet.”

Je bent gek dacht de „vloo” en voegde er luide aan toe:

„Maar mijnheer de inspecteur, met welk recht wilt u dan aanspraak maken op de erfenis?”

„Je hebt gelijk, Marholm, ik ben wel na aan haar verwant. Als mijn vader met hare moeder getrouwd was, dan was zij mijne nicht geweest.”

De „vloo” begon te lachen:

„Dan was zij uwe nicht niet geweest.”

„Je hebt gelijk, ik heb mij versproken; dan was zij mijne tante geweest.”

„Maar, mijnheer de inspecteur, dan zou het toch de dochter.....”

„Ja, ja, zeer juist, mijne dochter, mijne dochter.”

„Maar,” riep de „vloo”, „hoe kan dan de dochter van uw vader uwe dochter zijn; zij zou dan uwe stiefzuster geweest zijn!”

Baxter streek zich langs het voorhoofd en zeide:

„Ik kan niet goed denken; je hebt gelijk, Marholm, zij zou dan mijne stiefzuster zijn. Ik zal de oproeping voor ons blad gereed maken en aan de drukkerij laten bezorgen. Denk je, dat ik succes zal hebben?”

In plaats van te antwoorden haalde de „vloer” de schouders op.

Baxter ging voort:

„Ik moet bekennen, dat dergelijke maatregelen tot dusverre niet veel gebaat hebben.”

„Dat is zoo,” zeide de „vloer”; „maar wij kunnen het probeeren.”

„Zeker,” zeide Baxter, die geloofde dat een annonce in het politiebld zonder resultaat zou blijven.

„Ja Marholm,” zei hij na zich een oogenblik bedacht

te hebben, „dan heb ik voorloopig over de zaak niets meer te bespreken. Ik zal nu den notaris nog eens persoonlijk gaan bezoeken, in dien tusschentijd kunt gij al het verdere regelen. Ik verzoek je om nu voor je schrijfbureau plaats te nemen en verder te werken.”

„Dat zal ik doen, mijnheer de inspecteur van politie.” De „vloer” ging weer voor het schrijfbureau zitten en begon een stuk te schrijven voor het politiebld.

De inspecteur van politie verliet het bureau om naar een notaris te gaan.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Raffles, de menschenvriend.

John C. Raffles leefde nu reeds sedert vier maanden in een klein hotel in het West End van Londen, waar hij voor zich en Charly Brand twee eenvoudige kamers gehuurd had.

Men hield hen voor kooplui uit de City en niemand bekommerde zich om hen.

John C. Raffles was zeker reeds lang uit Londen vertrokken om de rente van de gewonnen millioenen door zijn reis over den Oceaan in rust te verteren, doch hij dacht iederen dag, dat hij zijne villa aan het Regentpark verkoopen kon.

Daar het geheime toeval hem te zamen gebracht had met Baxter, ontving ook hij denzelfden ochtend als Baxter en van denzelfden notaris een brief, waarin deze hem mededeelde, dat een bankier, Tors-ton genaamd, de villa voor den prijs, dien Raffles eischte, koopen wilde en waarbij hij verzocht werd om bij dien notaris te komen om het koopcontract op te maken.

Charly Brand voelde zich gelukkig, toen hij dit bericht van Raffles vernam en nu het vooruitzicht had om eindelijk Londen te verlaten, dat voor hen nog altijd een dreigend spook was om gearresteerd te worden.

Het was ongeveer elf uur des voormiddags, toen Raffles zonder eenige vermomming zich kalm te voet naar het huis van den notaris, in de Blumberstreet begaf.

In de nabijheid van het huis van den notaris ging hij voor het venster van een sigarenwinkel staan en keek voorzichtig naar de linkerzijde.

En inderdaad, daar kwam zijn geliefde vriend, de inspecteur van politie James Baxter aan.

Zonder te vermoeden, dat de veel gezochte Groote Onbekende zoo dicht bij hem was, ging Baxter verder en ging het huis van den notaris binnen.

Slechts eenige oogenblikken dacht Raffles na over hetgeen hem te doen stond, maar daarna, bedenkende dat Baxter hem nooit zonder vermomming gezien en hij dus voor hem nog steeds de Groote Onbekende was, volgde hij den inspecteur en ging kalm de trap op naar het kantoor van den notaris.

Toen hij in de wachtkamer kwam, verdween Baxter juist door een geopende deur in het kantoor.

Raffles nam aan een tafel plaats, waarop couranten lagen en wel zoodanig, dat hij met zijn rug dicht bij de deur zat, waarachter Baxter zich ophield.

Slechts een enkele flesk stond voor een lessenaar

aan het venster en bekommerde zich niet om den bezoeker.

Aandachtig luisterde Raffles naar het gesprek, dat in de kamer van den notaris gehouden werd.

Ook nu weder was het toeval hem gunstig, want de notaris was eenigszins hardhoorig en daarom moest hij zoowel als Baxter, eenigszins luid spreken.

Terwijl Raffles oogenschijnlijk met belangstelling de couranten las, luisterde hij met gespannen aandacht naar het gesprek tusschen den notaris en Baxter en hoorde, waarom het ging.

Het laatste, wat de notaris zeide, was:

„Laat ons hopen, mijnheer de inspecteur van politie, dat wij het armé meisje miss Ellen Patrick Baxter spoedig vinden. Het zal dan noodig zijn, haar voor eenigen tijd in een voornaam pension te plaatsen, opdat zij daar datgene leeren kan, wat haar vroeger niet onderwezen werd. Ik bedoel beschaving en wetenschap.”

Baxter stemde daarin toe, nam afscheid en verliet daarop zoo haastig het kantoor, dat hij den stoel, waarop Raffles zat, bijna omverstoote.

Met het eenvoudige woordje „pardon”, maar zonder den wachtende aan te kijken, spoedde hij zich voort.

Toen de Groote Onbekende tegenover den notaris zat, bracht hij behendig het gesprek op den inspecteur van politie en bevond, dat de notaris een spraakzame oude heer was, die hem de geheele zaak vertelde.

Daarna teekende Raffles de verkoopacte van zijne villa, ontving van den notaris een chèque, groot 42,000 pond sterling, betaalde de kosten en vertrok.

Toen Charly Brand hem later met een ernstig gezicht het vertrek zag op en neer loopen zeide hij:

„Heb je verdriet gehad, Edward? Is de verkoop der villa niet doorgegaan?”

„Neen Charly,” antwoordde Raffles, „het tegendeel is waar. Met den verkoop van de villa is het in orde en hier heb ik de chèque voor de koopsom.

Wij hebben met onze woning aan het Regentpark niets meer te maken.”

„Goddank, Edward. Dan kunnen wij met den eerstvolgenden trein Londen verlaten en weer vrij adem halen.”

„Neen mijn jongen, dat unnen wij nog niet.”

Het anders zoo vroolijke gezicht van Charly Brand betrok.

„Je zegt, dat wij Londen nog niet kunnen verlaten, maar waarom niet? Wat staat ons nog in den weg? Ik dacht, dat al onze zaken afgedaan waren.”

„Neen, mijn jongen; in het laatste oogenblik, toen ik

bij den notaris was, heb ik iets vernomen, dat mijn aandacht trok.”

„Het is om wanhopend te worden”, antwoordde Charly Brand. „Ik verheugde mij reeds, dat wij de moeilijke tijden achter den rug hadden en eindelijk rustig konden leven. Maar nu heb je weer iets, dat ons belet te vertrekken.”

„Ja, ons vertrek wordt daardoor verhinderd, want het is een zaak, die niet alleen den inspecteur Baxter, maar vooral ook een arme wees betreft, aan wie, als ik mij niet vergis, Baxter een groot vermogen afhandig wil maken en dat zal hem niet gelukken.”

„En hoe lang kan deze zaak volgens je meening duren?”

„Dat weet ik niet, Charly.”

Raffles begon te fluiten, kreeg zijn overjas en hoed en nog voor dat Charly Brand vragen kon, waar hij heen wilde, was Raffles uit de kamer, precies alsof de plannen, die hij voorhad, geen minuut uitstel konden dulden.

Hij nam de eerste auto, die hij zag en gaf den chauffeur het bevel hem naar de voorstad Woodborn te brengen. Dit was een der verste afstanden, die door een Londensche stadsauto kon afgelegd worden.

Het duurde zeker wel twee uren, voordat Raffles in de kleine voorstad Woodborn aankwam.

Daar stapte hij uit de auto, betaalde den chauffeur, gaf hem een drinkgeld en gelastte hem om op zijn terugkomst te wachten.

Daarop ging hij, gelijk een jager, die een stuk wild wil opjagen, door de kleine straat, die aan beide zijden door tuinen en villa's begrensd werd.

Hij herinnerde zich niet meer den naam der straat, waarin overste Burton te Woodborn woonde en evenmin het huisnummer. Maar wanneer hij de villa weer zou zien, dan zou hij die dadelijk herkennen.

Hij wandelde zeker reeds twee uren langzaam van de eene villa naar de andere, bekeek alles nauwkeurig, want hij herinnerde zich, dat hij bij een vroeger bezoek dat hij daar gemaakt had, had opgemerkt, dat aan de deur van het hek een bijzonder mooi ornament was aangebracht.

Dit ornament zou hem den weg wijzen naar het huis van overste Burton.

Overste Burton had hij leeren kennen in een sociëteit en toen hij tegelijk met Raffles de sociëteit verliet, had hij gezegd, dat hij een jongen fox-terrier wilde wegschenken. Raffles had hem namelijk verteld, dat hij een groot liefhebber van dieren was.

De hond van overste Burton had namelijk jongen en de jongen zouden zoo spoedig mogelijk weggegeven of gedood worden.

Daarom was Raffles naar den overste gegaan en had daar — de overste zelf was afwezig — aan den koetsier een der jonge honden gekregen.

Maar niettegenstaande een zorgvuldige verpleging was het dier gestorven.

Na lang zoeken vond hij de straat en ook het hek, maar een anderen naam dan dien van den overste, aan de deur.

Nadat Raffles gebeld had, verscheen er een oude vrouw, keek wantrouwend door het venster, maar werd, toen zij den elegant gekleeden vreemdeling bemerkte, beleefder, opende de deur en vroeg, wat hij wenschte.

„Neem mij niet kwalijk, als ik u mocht storen”, zei Raffles; „ik ben een oud vriend van overste Burton; ik heb hem voor het laatst ongeveer vijf jaren geleden bezocht, ben sedert dien tijd in Indië geweest en hoorde niets meer van hem. Kunt u mij soms zeggen, waar de overste zich thans bevindt?”

„Zoekt u overste Burton?”

„Ja, miss, dien zoek ik. Ik zie hier aan den naam die op de deur staat, dat overste Burton hier niet meer woont.”

De oude vrouw schudde het hoofd en zeide:

„Overste Burton is twee jaren geleden van hier vertrokken.”

„Kunt u mij zijn adres niet opgeven?”

„Ik niet, mijnheer, maar ik geloof, dat de koetsier, dien wij van hem overgenomen hebben en die hier tuinier is, u dat wel zeggen kan.”

Zij voerde Raffles door den tuin naar eene achter de villa staande woning, waar Raffles den koetsier aantrof, die dezelfde man was, die hem destijds den kleinen hond gebracht had.

De koetsier herkende Raffles en deelde hem mede, dat mr. Burton destijds op reis gegaan was, zijne huishouding had opgebroken en dat hij hem eenigen tijd geleden nog gesproken had.

Hij bezat een huis in Hampsteadroad. Maar de koetsier zeide:

„U zult er wel niet veel aan hebben, wanneer u hem opzoekt, sir.”

„Hoe bedoeft u dat?” vroeg Raffles.

„De overste had altijd een vreemd karakter. Voor drie jaren stierf zijne vrouw en spoedig daarop hun eenige tienjarige zoon en sinds dien tijd is de overste, naar ik hoor, menschenschuw geworden. Ik geloof niet, dat het u zal gelukken, bij hem in zijn huis toegelaten te worden.”

Zeer tevreden over den uitslag, gaf Raffles den man een halven kroon, eveneens een aan de portiersvrouw, ging weer naar zijn auto en reed naar Londen terug. Het was reeds avond geworden, toen hij weer te huis kwam; zoodat hij zijn verdere nasporingen tot den volgenden dag moest uitstellen.

DERDE HOOFDSTUK.

Overste Burton.

Den volgenden middag schelde Raffles aan de kleine villa aan, waarin overste Burton woonde.

Maar welke moeite hij ook deed om gehoor te krijgen, het baatte hem niet.

Raffles deed nog een laatste poging en trok zoo hard aan de schel, dat men denken zou, dat hij die stuk wilde trekken, wachtte daarna nog eenige oogenblikken en ging toen weer weg.

Hij bleef, als naar gewoonte, op eenigen afstand van het huis staan, ging naar de overzijde der straat en keek naar ieder venster.

Hij ontdekte, dat het gordijn voor een der vensters op de tweede etage bewogen werd en bemerkte weldra het gezicht van een ouden, baardeloozen man.

Dat was overste Burton; de officier was zeer oud geworden.

Hij sloot het gordijn haastig, toen hij bemerkte, dat Raffles hem gezien had. Het gezicht van den ouden man had op Raffles geen aangename indruk gemaakt.

Er scheen iets geheimzinnigs, zoowel op het gezicht van Burton, als op het huis te liggen.

Even als een goed geschoolde detective begaf Raffles zich naar een winkel, kocht daar een kleinigheid en vroeg zoo ter loops, of men overste Burton kende en of hij te huis was.

De winkelier gaf een bevestigend antwoord en voegde er bij:

„De overste laat niemand in zijn huis en hij zelf gaat eerst des avonds, als het donker is, uit, om in te koopen, wat hij noodig heeft.”

„Leeft hij dan alleen?” vroeg Raffles.

„Voor zooverre mij bekend ja”, zeide de winkelier, maar keek, alsof hij plotseling wantrouwend werd, Raffles nauwkeurig aan. De uitdrukking van zijn gelaat toonde aan, dat hij den vreemdeling, in weerwil van diens e'egante kleeding, voor een inbreker aan zag, die informeerde naar de levenswijze van den ouden heer, die algemeen voor zeer vermogend gehouden werd.

Na den winkelier zocht Raffles nog een slager op en vernam daar hetzelfde.

Maar ook deze kon hem niet zeggen, of overste Burton alleen in het huis woonde.

Peinzend ging Raffles naar huis om te bedenken wat hij nu doen kon.

Een brief aan overste Burton schrijven en hem het adres van miss Ellen Patrick Baxter te vragen, beschouwde hij voor onzin, want hij zou daarop hoogst waarschijnlijk geen antwoord ontvangen.

Plotseling begon hij te lachen.

Met welk doel was hij, Raffles, de Grootte Onbekende, meester van alle sloten? Waarom zou hij niet eens de sterkte van de antieke sloten in het huis van overste Burton onderzoeken?

Toen het avond geworden was, pakte hij in zijn

handtaschje de noodige werktuigen, die hij bij een inbraak gebruikte en wie hem tegen tien uur langs de Piccadilly street zag gaan, zou zeker gedacht hebben, dat het een koopman was, die laat van zijn zaken terugkeerde en die, zooals het in Londen gebruikelijk is, brieven en andere dingen, in een leeren tasch mee naar huis neemt.

Toen Raffles tegen elf uur in de Blumberstreet kwam, was deze stil en verlaten.

De deur van het hek, die nu gesloten was, opende Raffles niet, maar, nadat hij nog eens goed om zich heen had gezien, sprong hij over het hek, ging daarna om het huis heen, ten einde, zooals het zijne gewoonte was, aan de achterzijde naar binnen te komen.

Eerst overtuigde hij er zich van, of aan de deur, die naar de binnenplaats voer, de alarmsignalen waren.

Daarop stak hij voorzichtig een van zijn loopers in het slot, nam een tweede, begon te draaien en — een licht gekraak en de deur sprong open.

John C. Raffles schudde het hoofd. Aan de deur was geen haak, ketting of ander veiligheidsvoorwerp; alleen bevond er zich een gemakkelijk te openen slot.

Zoodra de Grootte Onbekende de deur achter zich had gesloten, haalde hij zijne electriche zaklantaarn te voorschijn en zag bij het licht daarvan, dat hij zich in een gang bevond, waar aan de rechterzijde een trap was, die naar de keuken leidde.

Raffles bedacht zich een oogenblik en ging daarna de trap af, waarna men in de keuken kwam.

Hij had er zijn redenen voor om zoo te handelen.

Hier wilde hij zich overtuigen of de overste alleen woonde, of dat zich nog een vrouwelijk wezen in het huis bevond.

De keuken zag er zindelijk uit. Met groote zorgvuldigheid waren de borden, schotels en andere gereedschappen gearrangeerd, het fornuis blonk als een spiegel en alles was stofvrij.

Raffles begreep dadelijk, dat er eene vrouw in het huis moest aanwezig zijn, die al in orde gebracht had, voor dat zij was gaan slapen.

Maar wie mocht deze vrouw wel zijn?

Zou het misschien de door hem gezochte miss Patrick Baxter wezen?

Hij verliet de keuken en begaf zich naar het voorhuis.

Daar leidde een trap naar de bovenverdieping, terwijl twee deuren naar het woonvertrek voerden.

Hij luisterde aan iedere deur of hij daar achter de

ademhaling kon hooren van overste Burton.

Er was nog een trap, die naar den zolder leidde en toen Raffles die opsteeg, hoorde hij iemand schreien.

Hoogst voorzichtig ging Raffles naar den zolder en zag nu door de spleet eener deur een sterke lichtstraal.

Hij hoorde het schreien nu duidelijker en toen Raffles door de spleet van de deur in het vertrek keek, zag hij het eenvoudig ingerichte kamertje van een jong meisje, dat voor een tafel zat, en naar een portret keek, dat de fotografie van eene vrouw voorstelde.

Het jonge meisje, dat zich ter ruste wilde begeven, had prachtig haar en wendde nu, terwijl zij een geluid, dat door Raffles veroorzaakt was, hoorde, haar hoofd naar de deur.

De Groote Onbekende was er van overtuigd, dat hij nog nooit zulk een mooi meisje gezien had. Hij bleef bij de deur staan en keek het meisje onafgebroken aan.

Voor het eerst in zijn leven verloor Raffles zijn gewone kalmte en plotseling liet hij zijn tasch met werktuigen vallen. De stilte werd daardoor afgebroken, maar dadelijk daarop hoorde men een zucht.

Raffles bukte zich, nam de tasch op en dacht er over na, of hij langs de trap zou vluchten of wat hij anders zou doen. Maar spoedig hoorde hij de ruwe stem van den overste:

„Goddam, wat is dat daar boven voor een alarm?”

Daarna opende hij de deur en riep: „Ellen, — Ellen!”

Raffles verkeerde in het grootste gevaar.

Zachtjes, als een kat, verdween hij onhoorbaar in de diepe duisternis.

Maar spoedig hoorde men het geroep van den oude opnieuw en nu opende het jonge meisje de deur, keek angstig, met de lamp in de hand, over den zolder, liep naar de trap en riep:

„Ja, mijnheer de overste, ik ben hier! Wat verlangt u?”

„Wat was dat voor een alarm daar boven bij je? Wees toch wat bedaarder en verstoor mij mijne nachtrust niet.”

„Neem het mij niet kwalijk, mijnheer de overste; ik heb dat niet gedaan. Ik geloof, dat er een kat in huis is.”

De oude bromde nog eenige woorden en wierp de deur dicht. Men hoorde het knarsen van een sleutel, toen het jonge meisje de deur sloot.

Raffles wachtte nog eenige minuten, totdat alles weer stil geworden was, daarna sloop hij de trap weer af, sloot de deur achter zich en toen hij kort daarna weer op de straat kwam, kon niemand vermoeden, dat hij zoo even in het huis van den overste geweest was.

Hij wist nu, wat hij weten wilde.

Daar in dat huis bevond zich miss Ellen Patrick en naar alle waarschijnlijkheid in dienstbetrekking.

Nu was de verdere weg, dien hij te bewandelen had, gebaand.

Zonder den inspecteur van politie Baxter daarvan in kennis te stellen, moest hij trachten met overste Burton in aanraking te komen.

Raffles besloot dat den volgenden dag te doen.

VIERDE HOOFDSTUK.

De inbraak.

Den volgenden dag gebeurde hetzelfde als den dag te voren.

Raffles kreeg geen toegang. Maar thans deed hij anders dan den yorigen dag.

Hij ging door den voortuin naar de achterdeur, en toen men hem ook daar niet opendeed, nam hij zijne loopers ter hand en opende daarmee in een oogenblik de deur.

Thans stond hij in de vestibule.

„Hallo!” riep hij naar boven, omdat hij daar de voetstappen van den overste hoorde.

Nu werd er haastig een deur geopend en in een slaaprok gehuld, kwam de heer Burton boven aan de trap, keek naar beneden en riep, toen hij Raffles staan zag, woedend:

„Wat wilt gij hier in mijn huis? Hoe zijt gij hier binnen gekomen? Maak dadelijk, dat gij wekomt.”

„Vergeef mij, overste Burton”, riep Raffles naar boven; „u schijnt mij niet meer te kennen.”

„Houd uw mond”, riep de oude woedend, „ik wil niemand kennen, ik wil van niemand iets weten — u hebt toch wel gezien, dat ik u de deur niet geopend heb. Als u niet dadelijk mijn huis verlaat, dan smijt ik u er uit.”

Dat begon Raffles te ergeren.

Zonder zich om den overste te bekommeren, klom hij de trap op, deed, alsof hij den vloed van scheldwoorden, die de overste hem naar het hoofd slingerde niet gehoord had en eerst, toen deze hem wilde beetpakken, om hem de trap af te smijten, tastte Raffles met een ijzeren vuist toe en hield den arm van den overste vast.

„Hoor eens mijnheer Burton”, riep hij den oude toe, „u hebt vreemde beleefdheidsvormen.”

„Dat gaat u niets aan. Ik zal een klacht tegen u indienen, u overvalt mij hier in mijn eigen huis; u weet dat daarop gevangenisstraf staat.”

„Dat kan mij niet schelen, mijnheer Burton. Ik moet u spreken en daarom ben ik hier; of denkt u misschien dat ik er plezier in heb mij te moeten onderhouden met zulk een ouden plebejer als u zijt?”

„Laat mijn arm los!” schreeuwde de overste.

Raffles deed dat.

Nauwelijks gevoelde de overste zich vrij, of hij sprong als een gorilla in een aan de rechterzijde gelegen vertrek.

Raffles hoorde het kletteren van een wapen en spoedig kwam de overste terug, met een grooten sabel in zijn rechterhand.

„Ik sla je de hersens in”, riep Burton, „als je nu niet onmiddellijk vertrekt.”

„Dat doe ik niet”, antwoordde Raffles en stak, vordat de overste het bemerkte, zijn rechterhand in den achtersten broekzak.

„Wat,” riep de overste, die van woede zijne zinnen verloren had, „wilt gij in mijn eigen huis de baas spelen? Weet gij dan niet, dat ieder Engelschman het

recht heeft om een vreemdeling, die zoo doet als gij, neer te vellen?”

„Dat zal ik mij niet door u laten doen, mijnheer Burton.”

Thans hief de overste zijn hand, waarin hij den sabel hield, op, om toe te slaan.

Raffles begon te lachen. De overste keek naar de rechterhand van Raffles, die deze langzaam ophief; hij zag daarin — een browning.

„Duivels,” schreeuwde de overste. „Ben je ook nog gewapend?”

„Ja, uit voorzorg. Thans kunnen wij, met de wapens in de hand, ons onderhoud wel voortzetten.”

„De duivel mag je halen”, riep de overste, en liet zijn wapen zakken. „Ik heb niets met je te bespreken.”

„Maar ik met u, mijnheer de overste.

Goddam.” Raffles werd woedend. „Denkt u mischien, dat ik nog langer lust gevoel om hier met u holle phrasen te wisselen?”

„Welnu, ga dan mee naar mijn kamer.”

Raffles volgde den overste en ging mee naar diens kamer.

Dat was een vertrek waar niets dan oude, waarde-looze meubelen stonden, op de gordijnen en vloerkleeden lag een dikke laag stof, er stonden met leder bekleede stoelen en zonder dat de overste Raffles een daarvan presenteerde, ging hij zitten.

De overste verzocht Raffles om thans zijn wapen neer te leggen.

„Zoodra u dat ook doet.”

De overste wierp zijn wapen op den grond.

Dadelijk daarop stak Raffles zijn pistool in den rechterzak van zijn overjas.

„Zeg mij nu, wat gij van mij verlangt.”

„Goed, mijnheer de overste, ik wensch van u te weten, of een jong meisje, genaamd Ellen Patrick Baxter, hier bij u in dienst is?”

Met een schuwen blik keek de overste den Grooten Onbekende aan en, na zich een oogenblik bedacht te hebben, antwoordde hij:

„Ik heb geen vrouwspersoon in mijn huis, ik woon hier geheel alleen.”

„Zoo, zoo”, antwoordde Raffles. „U bent immers militair geweest, mijnheer de overste — en nu vraag ik u of u dat op uw cerewoord kunt verklaren?”

„Ja zeker kan ik dat.”

Op dit oogenblik stond Raffles op, keek den overste met scherpe blikken aan en zeide:

„U, liegt, overste Burton. En nu, overste bent u

in mijne oogen niets meer den een ellendeling. Mijn verder onderhoud met u zal ik daarnaar inrichten."

Overste Burton was door deze woorden zoö geschrokken, dat hij zich met beide handen aan zijn schrijfbureau moest vasthouden.

„Mijnheer", riep hij, keek als een roofdier Raffles aan en deed een stap in de richting naar den op den grond liggenden sabel.

Dadelijk stak Raffles zijn hand in den zak en haalde den browning weer te voorschijn.

„Ge moet dat ding laten liggen, overste, of ik schiet u een kogel door de hand. Houd u mij voor een dwaas, die zich op sabelhouwen wil laten tracteren?"

Bovendien", — en nu kwam er een spottend lachje op het gelaat van den Grooten Onbekende — „ik ben zelf officier geweest en heb den boerenoorlog medegemaakt — u zult dus wel willen gelooven, dat ik mij verdedigen kan. In allen gevalle zal ik het met u wel klaarspelen."

„Gij zijt een ware duivel, wie zijt gij eigenlijk? Ik weet mij u nauwelijks te herinneren."

„Dat moet u nu maar onverschillig blijven."

De overste wilde er verder op aandringen, maar de koude blikken van Raffles hielden hem daarvan terug.

„Neen, mijnheer de overste, een eerlooze noemt men zijn naam niet. En nu," — hij maakte een dreigende beweging met zijn wapen — „u schijnt mij een verdacht persoon te zijn, omdat u het ontkent, dat miss Ellen Patrick Baxter zich hier in uw huis bevindt. Ik verzoek u mij te volgen en mij naar haar toe te brengen. Als u mij op een dwaalspoor zoudt willen brengen, wees er dan verzekerd van, dat ik den weg ook alleen kan vinden."

Nogmaals vroeg de overste: „Wie zijt gij?"

Overluid, op bevelenden toon, zeide Raffles:

„En nu vooruit, overste Burton!"

Schuw, met een sluipenden gang en de oogen half gesloten, verliet de overste, door Raffles gevolgd, het vertrek.

Hij ging de trap af naar de keuken.

Reeds van verre hoorde men het gerammel van borden en schotels.

„Zie, daar is miss Patrick", zeide de overste en wees naar het meisje, dat in de keuken stond.

Verschrikt keek het meisje naar de beide mannen.

waarvan de een, die haar geheel vreemd was, een revolver in de hand had.

Zij begreep niet, wat dat beteekenen moest.

„Deze heer wenscht je te spreken", zei overste Burton. „Ik geloof, dat ik nu weer naar mijn kamer gaan kan."

„Neen", antwoordde Raffles. „U moet bij ons onderhoud, dat ik met deze jonge dame voer, voorloopig nog aanwezig blijven; als oud soldaat," voegde hij er aan toe, „heb ik niet gaarne een vijand op de achterhoede. Neem in een keukenstoel plaats en hoor naar hetgeen hier gesproken wordt."

Gehoorzaam nam de overste op den stoel plaats, dien Raffles hem had aangewezen, terwijl miss Ellen van opgewondenheid en angst diep ademhalend bij het fornuis stond.

„Wat wenscht u van mij?" vroeg zij met bevende stem.

„Ik zoek u sedert eenige dagen, miss Patrick. Ik heb u een mededeeling te doen."

„Een mededeeling, sir?"

„Ja, miss Patrick, en nog wel een zeer kostbare, betreffende uw overleden moeder."

„Mijne moeder? Wat is er met haar?"

„Ik zou u gaarne eerst een andere vraag willen doen, miss Patrick. Vertel mij eens, hoe komt het, dat overste Burton u verloochent?"

Raffles keek bij deze woorden den overste scherp aan, daar hij met recht verondersteld dat deze door zijn blikken beproeven wilde, het meisje vrees in te boezemen.

En inderdaad was het, alsof het jonge meisje een onverklaarbare vrees voor den ouden man had en nu niet wist, wat zij zou zeggen.

„Spreek zonder vrees", zei Raffles, „ik sta hier niet als uw vijand, doch als uw beste vriend. Het heeft mij moeite genoeg gekost, uw verblijf te ontdekken."

„Ik weet niet, of ik u dat vertellen kan, mijnheer."

„Natuurlijk kunt u dat, miss Patrick."

„Dan zal ik het vertellen", viel de overste in de rede, „misschien stelt zij de zaak valsch voor."

„Zwijg", gebod Raffles, „ik heb u niets gevraagd, en ik wil alleen datgene vernemen, wat miss Patrick omtrent uw vreemde houding heeft mede te deelen, mijnheer de overste."

„Ik durf het u niet te vertellen, het is te verschrikkelijk", antwoordde miss Patrick en bedekte haar gelaat met beide handen, haar gansche lichaam beefde en eerst toen Raffles haar energisch toeriep: „Houd u

kalm, miss Patrick, want heden komt er verandering in uw lot!" kreeg zij hare tegenwoordigheid van geest terug en zeide:

„Ik wil u alles vertellen, doch eerst moet de overste mij beloven, dat hij mij er niet voor zal straffen."

„De overste", viel Raffles haar in de rede, „heeft volstrekt geen recht, u te straffen, u zult, nadat u mij alles verteld hebt, met mij te zamen deze villa verlaten."

Wanneer overste Burton iets, wat strafbaar is

tegenover u heeft bedreven, beloof ik u, dat hij daar binnen eenige uren rekenschap van zal moeten geven."

„Zal ik inderdaad met u dit huis verlaten?" vroeg miss Patrick, nog altijd in twijfel.

„Jawel, miss Patrick", antwoordde Raffles, „dat beloof ik u op mijn heilig eerewoord, ja ik zweer u, bij de nagedachtenis van uwe overledene moeder, dat u dit huis aan mijne zijde als een gelukkige zult verlaten. Doch vertel mij nu welk geheim er tusschen u en overste Burton bestaat!"

VIJFDE HOOFDSTUK.

Alarm.

De oproeping in het politieblad was geschied en Baxter bracht de volgende dagen tamelijk onrustig door.

Zoodra er een telegram op het hoofdbureau van politie aankwam, dacht hij, dat miss Ellen Patrick Baxter gevonden was en daarmede zijne kans op de erfenis was verdwenen.

„U ziet zeer bleek," zeide op zekeren morgen de „vloer" tot Baxter.

„Dat is geen wonder," zuchtte de inspecteur, „ik word steeds gepijnigd door de gedachte, of ik de erfenis zal krijgen of niet."

„U moest u er toch eigenlijk over verheugen, wanneer het arme meisje plotseling gevonden werd en u een bekoorlijke stiefzuster kreeg."

Baxter wilde hierop antwoorden „ik dank je", maar sprak deze woorden niet uit, begon te lachen en zeide:

„Natuurlijk, natuurlijk, waarde Maaholm; het zou mij aangenaam zijn, wanneer ik een bloedverwante kreeg."

Nu kwam een wachtmeester binnen.

„Wat verlangt u?" vroeg de „vloer". „Wat hebt u te melden?"

De wachtmeester, die tot een ander district behoort,

haalde het politieblad uit zijn zak en zeide:

„Ik heb heden verlof genomen met het doel om den inspecteur van politie een gewichtige mededeeling te doen."

De inspecteur van politie keek den wachtmeester aan. Nu zal het wel komen, dacht de „vloer" en vroeg: „Wat hebt u aan den inspecteur van politie te melden?"

„Het betreft de advertentie omtrent miss Ellen Patrick Baxter."

Dat is interessant! dacht Baxter. „Kom wat naderbij en deel mij mede, wat gij weet."

„Ik ben wachtmeester te Woodborn, mijnheer de inspecteur van politie en daar heb ik vroeger een overste Burton leeren kennen. Als ik mij goed herinner, dan was er bij hem een dienstmeisje in betrekking, dat miss Ellen Patrick heette; de naam Baxter droeg zij destijds nog niet."

„Hoe lang is dat geleden?" vroeg de „vloer".

De wachtmeester dacht een oogenblik na en antwoordde:

„Ik geloof omstreeks tien jaar, mijnheer de secretaris."

Goddank! dacht Baxter. Tien jaren is een lange tijd en daarin kan veel gebeuren.

„Zoo, zoo,” zeide de „vloer”, „het is dus tien jaren geleden. Is dat alles wat u ons hebt mede te deelen?”

„Dat is alles, mijnheer de secretaris!”

„Weet u niet, waar de overste thans woont?”

„Neen, mijnheer de secretaris, dat weet ik niet maar —”

„Maar u zult het toch wel door uwe agenten gewaar kunnen worden of de overste in Londen is.”

„Dat kunnen wij probeeren.”

„Ik dank u, wachtmeester, kom, steek een van mijne sigaren op; als u nog iets gewaar mocht worden, deel ons dat dan mede.”

De wachtmeester nam een sigaar, stak die in zijn zak en antwoordde:

„Dat zal ik doen, mijnheer de inspecteur van politie.”

„Goed, dan kunt u gaan.”

Toen de wachtmeester vertrokken was, keken Baxter en de „vloer” elkander zwijgend aan.

Eindelijk zeide de „vloer”:

„Wij zullen alles in het werk stellen.”

Hij ging naar de telefoon en belde het hoofdsecretariaat op.

Hij zeide alleen het woord: **generaal alarm.**

Daarop legde hij het toestel weer neer en na eenige minuten kwamen er achttien ambtenaren, telegrafisten en secretarissen in het bureau en ontvingen van de „vloer” het bevel: „de verblijfplaats van overste Burton moet opgezocht worden. Hij woonde tien jaren geleden in Woodborn.”

De telegrafisten en secretarissen vertrokken en zorgden er voor dat binnen eenige oogenblikken naar alle politiebureaux in Londen geseind of geschreven werd: „De woonplaats van overste Burton moet onmiddellijk gezocht worden.”

Een half uur later kwam er een telegrafisch bericht dat luidde:

„De gezochte overste Burton woont in de Blumberstreet no. 16, in het acht en twintigste district van politie te Londen.”

„Jawel,” zeide Baxter na eenigszins nagedacht te hebben, „dan blijft er voor ons niets anders over dan dat wij ons onmiddellijk gereed maken om overste Burton te bezoeken.”

Zij trokken hunne overjassen aan en verlieten het bureau van politie.

ZESDE HOOFDSTUK.

De biecht.

Terzelfder tijd vertelde miss Ellen Patrick Baxter aan den Grooten Onbekende, wat de oorzaak was van de geheime macht, die overste Burton over haar bezat.

„Ik ben sedert mijn veertiende jaar bij den overste,” zoo begon zij haar verhaal; „het zijn nu bijna tien jaren dat ik in zijn huis woon.

In het begin, toen de vrouw van den overste nog leefde, was het huiselijk leven zeer netjes; maar spoedig stierf de vrouw en kort daarop ook de zoon.

De nadere omstandigheden, waardoor de overste

finantieel achteruit was gegaan ken ik niet, maar ik geloof dat hij erg aan den drank verslaafd was. Kortom, op zekeren dag brak de overste zijn huishouden op en betrok een eenzaam huis, vercheidene mijlen van Londen verwijderd.

Ik bezweer u mijnheer, dat ik niet wist, wat de overste daar uitvoerde. Maar ik heb hem daarbij geholpen.”

Zij zweeg en keek schuw voor zich.

„Wees maar niet bevreesd, miss Patrick,” zei

Raffles, „en vertel mij gerust wat de overste daar gedaan heeft en waarbij gij hem hebt geholpen.”

Fluisterend antwoordde het jonge meisje:

„De overste maakte valsch geld.”

„Verdoemd,” schreeuwde de overste en wilde zich op het meisje werpen.

Een beweging van Raffles met den revolver hield hem in bedwang.

„Ja mijnheer, dat is zoo. Ik zelve had er geen vermoeden van, welk doel de overste had met de gereedschappen, die zich in zijn vertrek bevonden. Ik moest hem helpen en was destijds nog zoo jong, dat ik er mij over verheugde, toen hij mij de eerste blanke shillings die hij gemaakt had, toonde en tot mij zeide:

„Nu zullen wij spoedig zooveel geld hebben, dat wij als millionnaires leven kunnen.”

Ik moest destijds met dat geld naar Londen reizen, daar inkoop doen en telkenkeere, bij de kleine inkoop die ik deed, een shilling wisselen. Van het geld dat ik terugkreeg mocht ik niets uitgeven, maar moest dat mee naar huis brengen.

Ik heb dat verscheidene jaren gedaan, tot dat ik op zekeren dag iets verschrikkelijks moest ondervinden.

Het gebeurde aan het Strand. Ik had een fruitwinkel bezocht, om daar bij een kleinen inkoop een shilling te wisselen, toen een man in den winkel kwam, mij, zonder dat ik het merkte, scherp in het oog hield en toen ik het shillingstuk op de toonbank neerlegde mij bij den arm pakte en riep:

„Nu hebben wij de misdadigster, dat is een goede vangst!”

Ik werd doodsbleek; het werd mij nu duidelijk, wat ik gedaan had.

En toen, — ik weet zelf niet meer, hoe ik den moed had, — zeide ik tot den man:

„Mijnheer, ik weet niet wat u van mij wilt, laat mijn arm toch los!”

De man liet zich door mij overtuigen, dat ik het shillingstuk ook had ontvangen en niet wist, dat het valsch was.

Toen ik dien avond te huis kwam, verklaarde ik den overste, dat ik in geen geval weer naar Londen wilde gaan, om de shillings die hij maakte, uit te geven.

Ik had tot dusverre gedacht, dat zijn shillingstukken evenveel waard waren als de anderen; maar nu waren mij de oogen opengegaan en wist ik, dat de door den overste gemaakte geldstukken slechts uit lood en tin bestonden.

Dien avond behandelde de overste mij verschrikkelijk; hij dreigde en sloeg mij.

Later zeide hij:

„Je moet bij mij blijven en datgene doen, wat ik van je verlang; als je dat niet doet dan zal ik mij een kogel door het hoofd jagen, maar vooraf aan de politie schrijven en haar mededeelen, dat jij mijn medeplichtige waart.”

Miss Patrick wong de handen en zeide:

„O mijn God, het is vreeselijk, wanneer ik aan dat alles denk en wat zal er nu van mij worden, nu u alles weet?”

Raffles wendde zich tot den overste, die zijn hoofd in de handen hield, met de woorden:

„Welnu, overste Burton?”

De overste hief het hoofd op:

„Wat verlangt u nog meer? Ga nu naar de politie en klaag mij aan.”

„Stel u gerust, overste Burton. Ik bemoei mij er niet mede dat gij eene valsche munter zijt; mij interesseert het alleen, dat gij op zulk een gemeene manier een jong onschuldig meisje, voor uwe doeleinden gebruikt hebt.”

De overste haalde de schouders op en zeide:

„Ik moest iemand hebben die het geld uitgaf en op een jong meisje let men zoo zeer niet.”

„Maar de grootste laagheid van u was, dat ge miss Patrick jaren lang met uwe dreigementen hebt vervolgd. Wel,” hij wendde zich thans tot miss Patrick, „de dreigementen en plagerijen van den overste zijn nu geëindigd. Ik verzoek u uwe kleeren, die u wenscht mede te nemen onmiddellijk in te pakken en met mij dit huis te verlaten.

Hier in de keuken zal ik met den overste wachten tot dat u gereed bent.”

Aarzelend keek zij Raffles aan.

„Ik verzoek u om u wat te haasten,” zeide Raffles, „of vertrouwt u mij niet?”

Zij keek hem met hare grootte heldere oogen aan en kreeg dadelijk het volste vertrouwen.

„Ja Sir, ik geloof u, ofschoon ik niet weet, wie gij zijt en niet eens uwen naam ken; maar u hebt zeker goede bedoelingen met mij.”

„Juist miss Patrick. Ik heb nog nooit slechte dingen gedaan. Ik verzoek u om haast te maken, want een langer oponthoud in dit huis bevalt mij niet.”

Miss Patrick verliet de keuken en ging naar hare kamer om het weinige wat zij bezat in te pakken.

Toen zij vertrokken was, zeide Raffles tot den overste:

„Wel, overste Burton, vertel mij nu eens zonder omwegen, hoe het gekomen is, dat u, anders een geacht en respectabel man, zoo diep zijt gezonken.”

„Ik wil u dat wel zeggen,” antwoordde de overste, „maar geholpen kan ik niet worden. Door een groot bedrog heb ik, na den dood van mijne vrouw, mijn vermoogen verloren. Het pensioen dat ik geniet is zoo klein, dat ik er in de verste verte niet van leven kon en gaan bedelen wilde ik niet. Daar ik buitendien veel aan zenuwpijnen lijd, gebruik ik al sedert jaren morphine. Zie eens hier,” — hij streek de mouw van zijn rechterarm omhoog en Raffles zag dat de arm vol naaldeprikken was; dit alles waren overgebleven bewijzen van morphine-inspuitingen.

De overste glimlachte, bedekte zijn arm weer en sprak verder:

„De morphine sir, maakte mij tot iemand, die geen weerstand meer kon bieden. U hebt zeker wel eens gehoord dat degenen, die aan de morphine verslaafd zijn, geen goed van kwaad weten te onderscheiden en daarom begon ik er over na te denken hoe ik aan geld kon komen.

Het toeval wilde, dat ik in mijn jeugd, in mijn ouderlijk huis kennis met een loodgieter maakte. Het was iemand die allerlei dingen goot in kleine gipsvormen. Ik had geprobeerd na te doen hetgeen ik van hem had gezien en was dus niet geheel vreemd op dat gebied toen ik mij de benodigdheden aanschafte om valsche shillings te maken.

Ik heb duizenden shillingstukken door miss Patrick in omloop doen brengen en kon zonder zorg leven. Nu is dat natuurlijk afgelopen.”

„Ik heb medelijden met u,” zeide Raffles; „ik geloof dat voor u het beste zou zijn om u in een sana-

torium te laten opnemen ten einde genezen te worden van uwe morphine-ziekte en daarna te trachten een betrekking te krijgen.”

„Niemand neemt mij meer,” antwoordde de overste, „een oud-militair zooals ik ben, deugt nergens meer voor. Hij is alleen nog geschikt om een orgel te draaien.”

Bij deze woorden begon hij te lachen en wilde heengaan.

„Beloof mij,” zeide Raffles thans, die miss Patrick van de trap hoorde komen, „in de eerste drie dagen niets te ondernemen; ik beloof u op mijn woord van eer dat ik mij voor u interesseeren en u helpen zal.

Wees nu verstandig en schik u in de veranderde positie, die nu ontstaat door het vertrek van miss Patrick.”

Overste Burton gaf geen antwoord.

Hij scheen geheel verslagen te zijn.

Thans kwam miss Patrick binnen. Zij had een koffertje in de hand, een eenvoudigen hoed op en zeide:

„Ik ben gereed, sir.”

„Wilt u overste Burton niet eerst nog vaarwel zeggen?”

Doch het jonge meisje scheen in den loop der jaren zooveel ellende ondervonden te hebben, dat zij daarvoor scheen terug te deinzen en beslist antwoordde: „neen”.

Raffles nam haar koffertje, riep den overste een kort „vaarwel” toe en daarop verlieten zij het huis.

Met het eerste huurrijtuig dat Raffles op straat zag, reden zij naar het kleine hotel, waar Raffles voor het jonge meisje een kamer huurde.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een bezoek van de Politie.

Als een krankzinnige was overste Burton na het vertrek der beide jongelieden opgesprongen. Hij balde de vuisten, vloekte, grendelde de voordeur, sloot alles dicht en ging naar zijn kamer.

Toen hij daar een oogenblik was, werd hij plotseling opgeschrikt door het bellen aan de huisdeur. Hij sloop naar het venster en keek naar beneden.

Hij zag twee personen aan de deur staan, die hij niet kende.

Er werd opnieuw gebeld; hij ging langzaam, eigenlijk tegen zijn zin, de trap af, opende de huisdeur en vroeg, wat zij wilden.

„Bent u de overste Burton?” vroeg inspecteur Baxter.

„Ja, dat ben ik.”

„Wij komen informaties bij u inwinnen.”

„Ik geef geen informaties!” riep Burton; „ik zou ook niet weten, waarover ik die geven kan.”

„U zult dat toch moeten,” zei de inspecteur Baxter, „want wij zijn geen particuliere personen, maar ik ben de inspecteur van politie van Londen, u zult mij wel kennen.”

Overste Burton sperde zijn oogen wijd open, keek Baxter verschrikt aan en vroeg:

„Bent u de inspecteur van politie van Londen?”

„Yes sir”, antwoordde Baxter, „en nu verzoek ik u om ons binnen te laten.”

De overste echter trachtte de deur op slot te doen en alleen omdat de „vloer” zijn voet er tusschen zette, werd hem dat verhinderd.

Hij was niet opgewassen tegen de vereenigde krachten van Baxter en de „vloer”; zij drongen hem achteruit en toen zij in de gang kwamen, liep de overste zoo hard hij kon de trap op om te ontvluchten.

In het eerste oogenblik wist de „vloer” niet, wat dat

moest beteekenen, maar spoedig begreep hij, dat de overste angstig was en dat hij door het verschijnen der beide ambtenaren was geschrokken, omdat hij vreesde dat dezen de eene of andere misdaad zouden ontdekken.

De „vloer” liep hem dadelijk achterna en het gelukte hem ook, den overste te pakken, op het oogenblik, dat deze een revolver uit zijn schrijfbureau haalde, met het doel om zich dood te schieten.

Toen Baxter binnenkwam zag hij, dat de „vloer” met den overste op het tapijt lag te vechten. In weerwil van zijn leeftijd was overste Burton als oud-militair nog sterk en het zou met de „vloer” misschien slecht zijn afgelopen als Baxter niet gekomen was om den overste vast te houden.

Eindelijk waren zij den overste zoo ver meester, dat zij hem in een fauteuil neerzetten.

Deze keek voor zich en fluisterde:

„Nu is het gedaan, nu is het gedaan!”

„Wordt ge nu eindelijk verstandig?” vroeg de „vloer”; „wij zijn toch geen moordenaars, of menschen die hier een misdaad willen begaan,

Of hebt u misschien iets op uw kerfstok?”

Maar de overste gaf nog steeds geen antwoord en scheen niet eens op deze woorden te letten.

Nu zag de „vloer” en fleschje op het schrijfbureau staan, waarnaast een morphine spuitje lag.

Hij maakte Baxter daarop opmerkzaam.

Beiden meenden thans het gedrag van den overste te kunnen verklaren.

Het speet de „vloer” en daarom zeide hij:

„U moet ons verontschuldigen; wij geven u nogmaals ons woord, dat wij in geen enkel opzicht lastig willen zijn; alles wat wij wenschen is, dat u ons zegt, waar een zekere miss Ellen Patrick woont.”

„Zij is niet meer bij mij.”

„Heeft zij niet verteld waar zij naar toe ging?”

„No sir, zij heeft mij daarvan niets verteld, zij nam eenige kleedingstukken mede en ging met een man weg.”

„Hoe lang is dat geleden?”

„Nog zeer kort. Als u een kwartier vroeger gekomen waart, dan hadt u miss Patrick nog in mijn huis aangetroffen.”

„Goddam!” riep de „vloer” en beet zich op de lippen.

Hij vermoedde thans een misdaad. Zou iemand kennis gekregen hebben van de groote erfenis van miss Patrick en haar onder het een of andere voorwendsel hebben medegetroond?

„Kunt u mij soms mededeelen hoe de vreemdeling er uitzag?”

„Zoo eenigszins,” antwoordde Burton, „hij was groot en had een slank figuur, een glad geschoren gezicht, donkere oogen, zwart haar en maakte den indruk van een gentleman.”

„Gaf hij u zijn naam niet op?”

„Ik heb u reeds gezegd, dat hij zich niet aan mij heeft voorgesteld; ik weet dus niet, wie hij is.”

„Kende miss Patrick hem dan?”

„Dat geloof ik niet.”

De „vloer” schudde het hoofd en keek Baxter aan.

„Kunt u het begrijpen, mijnheer de inspecteur?” vroeg de „vloer”.

„Neen,” antwoordde Baxter, „maar het is een feit dat miss Patrick weg is.”

Nadat Baxter en de „vloer” zich bij den overste verontschuldigd hadden over hun brutaal optreden, verlieten zij het huis en brak de „vloer” zich er te vergeefs het hoofd over, wie toch wel de vreemdeling mocht zijn, waarmede miss Patrick uit het huis vertrokken was, zonder dat zij hem kende.

Dat was vreemd.

Plotseling begon hij te lachen en riep:

„Ik heb het gevonden inspecteur. Kom mee naar het hoofdbureau van politie; daar zal ik u dadelijk zeggen wat ons te doen staat en ik wil er wel op wedden dat wij miss Patrick binnen vier-en-twintig uur vinden.”

„Je maakt mij waarlijk nieuwsgierig Marholm,” zeide Baxter.

Per auto reden zij naar het hoofdbureau.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

In het hoofdbureau.

Miss Ellen Patrick dacht, toen zij haar kamer in het kleine hotel betrad, dat plotseling een prins uit een sprookje gekomen was en haar hare ellende verlost had.

Nog had zij geen vermoeden of wist zij iets van het groote geluk, dat het toeval haar beschoren had.

Terwijl zij daar over zat te peinzen, kwam Raffles binnen.

Zij reikte hem de hand en zeide lachend:

„Ik heb u nog niet eens bedankt voor mijne bevrijding.”

„U hoeft mij niet te bedanken, miss Patrick,” antwoordde Raffles. „Het was eenvoudig mijn plicht om datgene te doen, wat ik gedaan heb. Maar om u eenige ophelderingen te geven, waarom ik mij voor u geïnteresseerd heb, verzoek ik u mij toe te staan, thans een onderhoud met u te hebben.”

Hij ging op haar verzoek zitten, verzocht haar om

hem toe te staan een sigaret op te steken en amuseerde zich er over, toen zij daarom bloosde, omdat misschien voor het eerst van haar leven een heer haar de toestemming vroeg, om in hare tegenwoordigheid te mogen rooken.

„Tot dusverre heb ik u mijnen naam niet genoemd miss Patrick.

Ik wil thans die fout herstellen door u nu te zeggen dat ik Lord Edward Lister heet.”

Hij zweeg een oogenblik, rookte en keek haar scherp aan, om te zien of de naam haar misschien bekend was.

Zij bloosde nogmaals, keek hem aan en vroeg:

„Bent u een Engelsche Lord?”

„Jawel, miss Patrick, maar ik maak zelden gebruik van mijn titel en ben een mensch, precies als alle anderen. Ik dacht dat u mijnen naam misschien reeds gehoord, of in de couranten gelezen had.”

Zij schudde ontkennend het mooie hoofd.

„Ik was,” ging Raffles voort, „eenige dagen geleden bij mijn advocaat en notaris in Blumberstreet, om de akte te teekenen van een door mij verkocht huis en hoorde daar toevallig uw naam.”

„Bij den griffier?”

„Neen, miss Patrick, die heer is geen griffier, maar notaris.

Weet u misschien niet, wat een notaris is?”

Zij schudde wederom ontkennend haar hoofd.

„Dan zal ik het u verklaren. Een notaris is een door de regeering aangesteld persoon, voor wien men officieele akten kan passeeren. Zoo kan hij bijvoorbeeld testamenten en andere overeenkomsten, voor de wet verbindend maken. Om kort te gaan, bij dezen notaris die Hunter heet, hoorde ik uw naam en vernam daar dat men u zocht.”

„U zegt daar dat men mij zocht, deed de politie dat?”

„Neen, miss Patrick, de politie heeft niets met u te maken, alleen de notaris. Hij trachtte gewaar te worden, waar u zich bevond, omdat u eene erfenis gekregen hebt.”

Miss Patrick zette een verbaasd gezicht.

„U zult u wel vergissen, Lord Lister. Ik heb van niemand een erfenis te wachten. Mijne moeder was zeer arm” — haar gelaat kreeg een droevige uitdrukking — „en mijn vader heb ik nooit gekend.”

„Dien zult u ook niet meer leeren kennen, miss Patrick, want uw vader is reeds verscheidene jaren overleden.”

„U spreekt van mijn vader, alsof u hem gekend hadt.”

Raffles keek eenige oogenblikken naar den rook van zijn sigaret en antwoordde vervolgens:

„Ik heb uw vader wel is waar niet persoonlijk gekend, miss Patrick, maar zijn naam kende ik des te beter. Hij heette James Fred. Baxter en was de vader van den tegenwoordigen inspecteur van politie van Londen. Die heet ook James Baxter.

Ik weet ook, dat uw vader met uwe moeder verloofd was en dat hij kort voor dat de bruiloft zou plaats hebben stierf. Als dat niet gebeurd was, dan zoudt u niet miss Ellen Patrick, maar miss Ellen Baxter heeten.”

„Dat is dus de reden, waarom u mij miss Ellen Patrick Baxter noemt.”

„Jawel miss Patrick; maar om derwille van de eenvoudigheid zou ik u liever slechts met een naam willen aanspreken.”

„Noem mij dan maar miss Ellen, ik ben daaraan reeds zoo lang gewend.”

„Neen miss Patrick,” — Raffles lachte — „dat zou al te vertrouwelijk zijn, ik zal u in het vervolg miss Patrick noemen.”

„Zooals u verkiest Lord Lister. Maar nu zou ik uit nieuwsgierigheid wel willen vragen, of mijn vader mij eene erfenis heeft nagelaten.”

„Uw vader niet, miss Patrick, maar een achter-oom, die een groote plantage in Indië had. Herinnert u zich misschien, zulk een achteroom gehad te hebben?”

„Dat kan ik niet bepaald zeggen; maar ik herinner mij wel zoo eenigszins dat mijne moeder dikwijls zeide, dat wij een oom hadden, die ons uit alle zorgen helpen kon.”

Raffles stond op.

„Miss Patrick, laat ons den tijd niet langer verspilen; deze achteroom heeft u tot zijn erfgename gemaakt; al het overige zult u bij den notaris vernemen. Ik verzoek u om u gereed te maken om met mij naar hem toe te gaan.”

Toen Raffles in zijn kamer kwam om zich te kleeden sprak Charly Brand hem aan met de woorden:

„Ik zie je tegenwoordig zeer zelden, beste Edward. Wie is toch de dame, die je meegebracht hebt?”

„Deze dame heet miss Patrick, Charly.”

„Een mooi meisje!”

„Ja Charly; ik bemerk dat je je sedert eenigen tijd erg voor het zwakke geslacht interesseert.”

Charly Brand lachte:

„Je hebt geen ongelijk Edward, men kan toch niet

altijd vrijgezel blijven; ook als jij daarvoor het plan en den aanleg hebt, moet je dat nog niet van alle andere menschen denken."

„Wie zegt, dat ik er aanleg voor heb om vrijgezel te blijven?"

„Maar die mooie miss Patrick..."

Raffles sloot hem den mond.

„Verdenk mij maar niet. Miss Patrick staat onder mijne bescherming."

„Welnu Edward, dan heb ik niets gezegd."

„Wij zullen elkander hedenavond wel weer ontmoeten Charly en kunnen dan met miss Patrick naar een schouwburg gaan. Thans moet ik met de jonge dame naar den notaris."

Hij zette zijn cylinder op, verliet het vertrek en haalde miss Patrick.

Zij gingen per rijtuig naar den notaris.

De oude notaris Hunter keek niet weinig verbaasd, toen miss Patrick, onder begeleiding van Lord Lister bij hem kwam en de Groote Onbekende hem aan haar voorstelde als de gezochte erfgename.

„Ik twijfel er niet aan," zeide de notaris, „dat u miss Patrick zijt, maar ik moet u om een bewijsstuk, bijvoorbeeld een geboorte- of doopakte verzoeken, waaruit ik dat officieel zien kan."

„Die heb ik bij mij," zeide miss Patrick, en haalde het document uit haar taschje.

De notaris nam het stuk aan, en daaruit bleek dat miss Ellen Patrick den 23sten Augustus 1887 te Hampstead geboren en de dochter van de ongetrouwde miss Helena Patrick was.

De notaris bedankte en gaf miss Patrick het document terug.

Daarop opende hij het testament en begon miss Patrick den inhoud voor te lezen.

Dit duurde meer dan een half uur.

Daarna overhandigde hij haar het testament met de chèqueboeken en andere volmachten, stempelde alles af, gaf haar de hand en zeide:

„Ik wensch u geluk miss Patrick met de aanvaarde erfenis en hoop dat u mij niet vergeten zult, voor het geval dat u in het vervolg rechtsbijstand mocht noodig hebben."

Miss Patrick wist niet wat zij zeggen zou.

Het duizelde haar in het hoofd van al de getallen en andere dingen; onder haar linkerarm droeg zij het dikke pakket en alles wat bij het testament behoorde.

Zij reikte den notaris de hand, groette hem en werd daarna door Raffles naar een rijtuig gebracht. Raffles gaf den koetsier order om naar de „Engelsche Bank" te rijden.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Een gelukkige erfgename.

Aan de Bank bracht Raffles zijne beschermeling naar den directeur en was haar daar behulpzaam bij de verdere formaliteiten, die zij in acht te nemen had.

Toen miss Patrick hare handteekening aan den kasier had gegeven en daarna een chèqueboek ontving, ging Raffles met haar naar een lessenaar en zeide:

„Miss Patrick, vul u de eerste chèque maar in, want

u hebt geld noodig, om u overeenkomstig uw kapitaal, als dame te kunnen bewegen."

„Hoeveel geld mag ik dan opnemen?" vroeg miss Patrick.

Raffles lachte om hare naïviteit.

„Waarom lacht u toch, Lord Lister?"

„Uwe vraag was zoo vreemd, miss Patrick. U kunt

zooveel geld opnemen als u verkiest; als u er plezier in hebt neem dan zooveel duizend pond sterling op, dat u een paar bedienden noodig hebt om ze naar huis te dragen. Maar als ik u een raad geven mag, neem dan niet meer dan vijfhonderd pond sterling en als het mocht blijken dat het niet genoeg is, betaal de kooplui dan met een chèque.

Let nu wel op, hoe u de chèque moet invullen," Raffles wees het haar, zij plaatste er hare handteekening onder, ging naar den kassier en ontving met een verheugd gezicht vijfhonderd pond sterling, aan banknoten van tien pond.

Toen zij het pakje met de banknoten in de hand hield, lachte zij als een gelukkig kind en zeide tot Raffles:

„U kunt niet begrijpen hoe dankbaar ik u ben, u komt mij voor mijn geluksengel te zijn."

Daarna begeleide Raffles haar naar een der eerste modemagazijnen en met behulp der directrice, koos zij eenige costumes uit, die Raffles goedgekeurd had, kleeedde zich volgens zijn raad in eene zich daar bevindende kleedkamer aan, zoodat twee uren later niemand in Londen in staat geweest zou zijn in miss Patrick het voormalige dienstmeisje van overste Burton te herkennen.

Als eene echte lady uit de voornaamste Engelsche kringen ging zij aan den arm van Raffles. Hij bracht haar in eene voorname restauratie en algemeen viel hare mooie verschijning in het oog.

Raffles dacht, toen zij tegenover hem zat aan een gedekte tafel, dat hij zelden zulk een mooi en lief meisje had ontmoet als miss Patrick.

Als een kind vermaakte zij zij met al de vreemdsoortige gerechten, die Raffles liet opdisschen en den naam van vele dezer gerechten kende zij niet eens.

Daarna bracht Raffles haar in Hotel „Cecil" en koos daar twee kamers voor haar, een salon en slaapkamer.

Toen telefoneerde hij naar de winkels waar zij hare inkoopten gedaan had en gaf hen het adres op van miss Patrick in Hotel „Cecil".

Tenslotte ging hij heen, om haar, zooals hij zeide,

tegen den avond af te halen om naar den schouwburg te gaan.

„Wees zoo goed de lichtzijden japon met de Valencienne kant aan te trekken miss Patrick, een avondmantel van crêpe de Chine om te doen, den hoed met de pleureuses op te zetten en grijze handschoenen aan te trekken."

„Ik weet niet hoe ik u bedanken zal, zeide zij en drukte hem de hand. „Ik zou niet geweten hebben welke japon ik hedenavond moest aantrekken."

„Met uwe toestemming miss Patrick, zal ik u bij de keuze in den eersten tijd behulpzaam zijn. Ik zal nu eenige kleinigheden, die wij vergeten hebben dadelijk voor u gaan koopen. Bij het aankleeden zal het kamermeisje u behulpzaam zijn.

Maar nu moet ik heengaan, want anders heb ik geen tijd genoeg om nog voor alles te zorgen."

Toen hij wilde vertrekken bukte zij zich om zijne hand te kussen, maar haastig trok hij die terug en zeide:

„Wat wilde u doen miss Patrick?"

„U bedanken, Lord Lister."

Zij keek met hare prachtige groote blauwe oogen in de zijne en toen gevoelde Raffles, dat hij smoorlijk op haar verliefd was.

Hij hief langzaam zijn hand op, greep de hare, boog zich en kustte die.

Het was zeker de eerste handkus, die ooit iemand haar gegeven had.

Raffles bleef nog eens bij de deur staan, keek haar nog eens aan en zeide:

„Adieu, miss Patrick."

Toen liep zij naar hem toe, vatte nogmaals zijn hand en antwoordde:

„U kunt niet begrijpen, hoe gelukkig u mij maakt. U zorgt als een broeder voor mij en nu u heengaat, voel ik mij zoo verlaten. Ik verzoek u om niet lang weg te blijven, want ik word angstig als ik zoo geheel alleen ben."

„Ik zal trachten zoo spoedig mogelijk terug te komen," zeide Raffles en verliet het vertrek, waarin hij nog zoo gaarne gebleven was.

TIENDE HOOFDSTUK.

Verloofd.

Toen hij de breede trappen van het hotel afging, keek hij in gedachten verdiept voor zich en zeide in zich zelf:

John C. Raffles, dat is misschien de beste daad die je in je gansche leven gedaan hebt.

Hij begon na te denken.

Door het toeval had hij het jonge meisje ontmoet en hare lieftalligheid had den weg tot zijn hart gevonden.

Hij nam een auto, reed naar huis, droeg Charly op zich te kleeden om mede naar den schouwburg te gaan en begon zelf toilet te maken.

Charly Brand verwonderde er zich over, dat Edward zulk een haast had, want eerst over twee uren zou de voorstelling beginnen.

Maar Raffles drong er opnieuw op aan en toen zij eindelijk op straat waren, vroeg Charly:

„Zeg eens Edward, waarom heb je toch zoo'n haast?”

„Ik moet nog eenige inkoopen doen en onder anderen ook nog naar een juwelier. Ik verzoek je om mede te gaan.”

Het was niet een van de grootste juwelierszaken, die zij binnentraden, maar toch een van dat soort, die de beste klanten hebben.

Raffles zocht een eenvoudig collier van paarden, eenige ringen en een armband uit, die de verwondering van Charly Brand opwekten.

„Je maakt me nieuwsgierig,” zeide hij. „Je hebt daar eenige voorwerpen gekocht, die voor eene dame bestemd zijn.”

„Dat is ook zoo, Charly, je zult die dame dadelijk leeren kennen; het is miss Patrick, mijne beschermeling.”

Terwijl Charly Brand in de vestibule van het hotel wachtte, ging Raffles naar boven en vond miss Pa-

trick, die reeds met haar toilet gereed was, op hem wachten.

Zij was blij, toen hij binnenkwam.

Het was, alsof zij elkaar reeds sedert jaren kenden.

„Ik ben zoo vrij geweest eenige kleinigheden voor u mede te brengen, opdat gij uw toilet kunt voltooien; Ik hoop dat zij naar uw genoegen zullen zijn.”

Hij opende het pakket en haalde het collier, de ringen en den armband te voorschijn.

„Verrukkelijk!” riep zij uit.

„Zulk een collier heeft mijne moeder, toen ik nog een klein meisje was, mij cadeau gegeven, maar... ik heb dat reeds lang niet meer.”

Raffles lachte.

„Waarom lacht u Lord Lister?”

„Om uwe naïveteit miss Patrick. Uwe moeder zal u wel zulk een collier niet gegeven hebben, maar een dat er op geleek; dit zijn echte paarden en het kost twee duizend pond sterling.”

„Hoeveel kost dit collier?” vroeg het jonge meisje en legde het weer op tafel.

„Twee duizend pond sterling, miss Patrick.”

„Maar zulk een duur kleynood mag ik niet dragen.”

„Bedenk dat u door de erfenis van uwen oom in het bezit van eenige millioenen zijt gekomen. Ik had u wel een kostbaarder stuk medegebracht, maar ik geloof, dat een eenvoudig sieraad u veel aangenamer is dan een veel kostbaarder.”

Miss Patrick kon geen woorden vinden. Zij hoorde nu prijzen van sieraden, die haar totaal onbekend waren.

Zij zocht in haar taschje en haalde haar chèqueboek te voorschijn.

„Wat wilt u nu doen?” vroeg Raffles.

„Ik moet immers een chèque gereed maken; ik heb zooals u weet, niet zoo veel geld bij mij.”

„Wilt u mij boos maken, miss Patrick? Ik heb u immers gezegd, dat ik als vriend u het cadeau geef. Ik verzoek u om het steeds als een gedachtenis aan mij te dragen.”

„Dat kan ik niet,” antwoordde miss Patrick.

„Hoe zou ik van u zulk een kostbaar geschenk mogen aannemen?”

Raffles ging naar haar toe en vroeg:

„Beschouwt u mij als een man van eer, miss Patrick?”

„Ja, Lord Lister.”

„Dan verzoek ik u om de sieraden te dragen.”

Zij kon niets antwoorden.

Toen hij haar zelf het collier om den hals deed, de ringen aan de vingers stak, den armband om haar arm sloot, was zij even als hij geheel onder den indruk.

Hij kuste haar hand en zeide fluisterend:

„Ik dank u, miss Ellen.”

Verwonderd keek zij hem aan:

„Ach ja, noem mij miss Ellen, dat klinkt veel trouwelijker dan miss Patrick.”

„Dat beschouw ik als een groot voorrecht, miss Ellen,” gaf Raffles ten antwoord, „en ik hoop, dat ik mij steeds waardig mag toonen u bij uwen voornaam te noemen.

Maar ik heb ook een verzoek aan u, noem mij niet meer Lord Lister, maar eenvoudig sir Edward.”

Fluisterend antwoordde zij:

„Dat zal mij vooreerst wel moeilijk vallen, u moet dus geduld met mij hebben.

„Eerst toen u vertrokken was, dacht ik, dat het toch ondeugend van mij was, zoo vertrouwelijk met u, den Engelschen Lord, te spreken.”

„Ik heb u heden reeds eenmaal gezegd,” antwoordde Raffles ernstig, „dat ik wel een geboren Engelsche Lord ben, maar geen behoefte aan het dragen van dezen titel gevoel.

Nog eens verzoek ik u dus, miss Ellen, om mij van nu af aan Sir Edward te noemen en laat ik nu uwen avondmantel om uwe schouders hangen en zet uw hoed op, want het is tijd voor den schouwburg.

Ik ben zoo vrij een mijner vrienden, mr. Brand, die beneden wacht, mede te nemen.”

„Een vriend?” vroeg zij. „Ik dacht, dat wij hedenavond alleen zouden zijn!”

Deze woorden vertelden Raffles duidelijk, hoe zij over hem dacht.

„Ik wilde het juist vermijden, miss Ellen, om met u

alleen te zijn. U weet toch ook wel, dat de menschen op alles letten. In hunne oogen zou het niet passend zijn, dat ik met u alleen naar den schouwburg gegaan was en kom nu mede.”

Toen het jonge meisje eenige oogenblikken later aan Charly Brand werd voorgesteld, scheen het, dat hij haar niet aanstond.

De secretaris kreeg echter den indruk dat hij zelden een mooier meisje gezien had dan miss Patrick.

Ook toen zij aan den arm van Raffles den schouwburg binnenkwam, trok zij de opmerkzaamheid van het publiek tot zich.

Raffles was er trotsch op, dat hij aan zijne zijde een dame had, die mooier was dan al de overigen.

Toen het eerste bedrijf ten einde was zeide zij:

„Dat was prachtig, sir Edward.”

Raffles verheugde zich er over, dat zij zich amuseerde.

Gedurende de verdere voorstelling drukte zij telken keer, als het stuk indruk op haar maakte, de hand van Raffles en die handdruk werd steeds door hem beantwoord.

Zij werden hoe langer hoe trouwelijker en toen zij den schouwburg verlieten, steeds vergezeld door Charly Brand, hadden beiden denzelfden wensch, om voor altijd met elkander door het leven te gaan.

Charly Brand had gedurende de voorstelling wel gezien, dat zij elkanders handen gedurig vasthiel- den en dacht bij zich zelve:

„Ik geloof toch, dat ik ongelijk heb gehad, toen ik tot Raffles zeide, dat hij altijd vrijgezel zou blijven; als ik mij niet vergis, dan heeft miss Patrick hem in haar netten gevangen.”

Bij het nu volgende souper was Raffles zoo vroolijk gestemd als Charly Brand hem nog nooit gezien had en ook miss Patrick scheen buitengewoon opgeruimd te zijn.

Charly Brand zei schertsend tot haar:

„Mejuffrouw, als ik hedenavond een wensch mocht uitspreken, dan zou het zijn: dat u voor goed een plaats mocht innemen aan Edwards zijde.”

Miss Patrick begon te lachen en antwoordde:

„Als dat bewaarheid werd, dan zouden mijne vurigste wenschen vervuld worden!”

Toen zij deze woorden gesproken had, keek Raffles haar diep in de oogen, legde zijn rechterhand op de hare en vroeg:

„Zoudt ge werkelijk gelukkig zijn, miss Ellen, als dat zoo was?”

Eerst nu begreep zij, wat deze vraag beteekende.

Zij boog haar hoofd voorover, begon te beven en hoorde dat Raffles haar vroeg:

„Mag ik uw antwoord weten, miss Ellen?”

Toen richtte zij het hoofd weer op, keek hem aan en antwoordde:

„Als u het voor een geluk beschouwt dat ik altijd bij u blijf, dan zeg ik ja.”

Nu scheen John C. Raffles op eens een echte Engelsche Lord te zijn geworden. Hij haalde zijn horloge te voorschijn aan welks ketting een ouderwetsche ring hing, maakte dien van den ketting los, nam de rechterhand van miss Ellen en zeide:

„Ziet u dezen ring, miss Ellen? Op den dag van hare verloving ontving mijne moeder dien van mijn vader. Na haren dood kreeg ik dien, met het doel om haar eews aan mijne verloofde te overhandigen. Hiermede verklaar ik, overeenkomstig de Engelsche wetten, in tegenwoordigheid van een getuige, mijn vriend Charly Brand, dat ik u, miss Ellen Patrick, van nu

af als mijne verloofde beschouw en dat wij door de overhandiging van dezen ring, voor altijd aan elkander verbonden zijn.”

Miss Ellen sloot haar oogen, zij dacht, dat de vloer onder haar voeten verdween.

Raffles nam hare hand, bracht die aan zijn lippen en kustte ze.

Toen opende zij weer hare oogen, zag Raffles naast zich en tegenover haar Charly Brand, die zijn champagneglas ophief en met bevende stem zeide:

„Als uw beste en eerste vriend, veroorloof ik mij u mijne gelukwenschen aan u bieden. Ik wensch u een lang en gelukkig leven!”

Raffles schonk de glazen vol en nu werd het miss Ellen duidelijk, dat zij de verloofde was van een Engelschen Lord, de verloofde van den man, dien zij van af het eerste oogenblik lief had.

Zij gevoelde zich zeer gelukkig. Daarna stonden zij op; Raffles bracht haar naar het hotel terug, nam daar afscheid van haar en ging vol trots naar huis.

ELFDE HOOFDSTUK.

Bij den notaris.

Terwijl Raffles zich nog nimmer in zijn leven zoo gelukkig en tevreden gevoeld had, deden de inspecteur van politie Baxter met de „vloer” alle mogelijke moeite, om zich van hem meester te maken.

Het was eigenaardig, dat het lot Raffles bij deze gelegenheid bijzonder gunstig was.

Inspecteur van politie Baxter kwam telkens een kwartier te laat.

Advocaat Hunter was niet weinig verwonderd, toen kort nadat hij alles met miss Ellen Patrick had in orde gemaakt, de inspecteur van politie Baxter vergezeld door de „vloer” zijn bureau binnen kwam stormen en hem vroeg, of miss Ellen Patrick reeds bij hem was geweest.

„Jawel,” zeide de notaris, „miss Ellen Patrick was een uur geleden, van een heer vergezeld, hier, en de zaak is in orde.”

„Dus zij werd door iemand vergezeld,” zuchtte Baxter, „kunt u mij zeggen, hoe deze heer er uit zag?”

„Zeker,” zeide de notaris, „ik kan u zelfs, daar hij een van mijne klanten is, den naam noemen.”

„U kent ook zijn naam?” vroeg de „vloer” belangstellend.

„Zeker.”

„En wie is het?”

„Het is Lord Edward Lister.”

De notaris verbaasde er zich over, dat de beide ambtenaren van politie bijna tegelijkertijd een kreet van verwondering slaakten, en dat vooral Baxter van opgewondenheid zich bijna niet meer goed kon houden.

„Vergist ge u niet, notaris?” riep Baxter, „is dat werkelijk de naam van den persoon die miss Patrick vergezelde?”

„Jawel,” bevestigde hij voor de tweede maal, „ik ken zijne Lordschap reeds sedert verscheidene jaren, er is niet aan te twifelen.

„Het was dus de Groote Onbekende,” lachte de „vloer”, „die miss Ellen Patrick ter hulpe is gekomen.”

„Ter hulp — ter hulp! Denk je dat, Marholm?” schreeuwde Baxter. „Ik zeg je, dat deze Raffles haar het gansche vermogen zal afnemen. Ik wenschte dat ik mij verhoonderdvoudigen kon, om dezen Raffles te vinden, voordat hij mijne arme stiefzuster tot een slachtoffer van zijne gemeene misdaden gemaakt heeft.”

„Ik begrijp niet, wat u daar vertelt,” zeide de notaris, „ik hoop dat u niet over mijn cliënt, Lord Edward Lister spreekt?”

„Jawel,” schreeuwde Baxter, „van dien persoon spreek ik, of is het u wellicht niet bekend, dat deze Lord Lister, met wien u reeds jaren omgaat, zooals u zelf vertelt, een overal gezochte schurk is? Hebt u dan nog niet gehoord, dat hij zijn ware positie en persoon verbergt onder den naam van John C. Raffles?”

„Dat is mij geheel onbekend,” zeide de notaris, „ik heb wel van John C. Raffles gehoord, doch heb tot nu toe niet geweten, dat Lord Edward Lister en hij een en dezelfde persoon is.

Ik ken den Lord als een zeer braaf en edel persoon, u moet er u dus wel voor wachten, een dergelijke verdenking uit te spreken.”

„Geloof mij, mijnheer de notaris,” riep Baxter, „ik ben de opperste ambtenaar van politie van Londen, en ik weet, wat ik zeg.”

„Dat geloof ik gaarne, mijnheer de inspecteur van politie, doch ik verzeker u nogmaals, dat u zich in dit geval vergist.”

„Ook ik,” zeide de „vloer”, „ben niet de meening van den inspecteur van politie toegedaan.”

„Natuurlijk,” riep Baxter vol minachting, „jij hebt daar weer een bijzondere meening over, en beweert wellicht hetzelfde als de notaris, namelijk dat Raffles een zeer betrouwenswaardig mensch is.”

„Dat beweert ik ook, mijnheer de inspecteur van politie, en voeg er aan toe, dat u zich niet bezorgd behoeft te maken over het lot van uwe stiefzuster en haar vermogen, want John C. Raffles zal er haar geen penning van afnemen.”

Baxter wist van zenuwachtige opgewondenheid niet wat hij moest aanvangen.

„Wanneer ik nu maar wist, wat ik doen moet, waar ik die beide personen kon te pakken krijgen.”

„Het verstandigste zou zijn,” zeide de „vloer”, „dat wij naar de Bank reden, want ik veronderstel, dat miss Patrick onder begeleiding van Lord Edward Lister, zich daarheen heeft begeven.”

„Noem dien persoon geen Lord Lister, — het is Raffles!”

„Waarom zou ik den Lord niet bij zijn waren naam noemen,” antwoordde de „vloer”. „Ik kan hem alleen dan Raffles noemen, wanneer hij zich onder dezen naam aan mij voorstelt. Voorloopig noem ik hem zoo, daar ik nu spreek over den begeleider van uwe stiefzuster, Lord Edward Lister.”

„Ik zou u ook aanraden naar de Bank te gaan,” zeide de notaris, „wanneer u er werkelijk zooveel aan gelegen ligt om uwe stiefzuster weer te vinden. Het is trouwens voor u toch van geen belang.”

Om den mageren mond van den ouden notaris verscheen een ironisch lachje — „de erfenis kan u toch volstrekt niet interesseeren, mijnheer de inspecteur van politie.”

Daaraan had Baxter in het geheel niet meer gedacht, waarom joeg hij nu nog als een krankzinnige achter haar aan?

De notaris voegde er aan toe:

„U hebt voor geen penning aanspraak op het vermogen.”

„Kom, Marholm,” zei Baxter, „wij zullen in alle geval naar de Bank gaan; ik wil namelijk mijne stiefzuster voor haren begeleider waarschuwen.”

Zij namen van den notaris afscheid en reden in een auto, die reeds voor de deur op hen wachtte, naar de Engelsche Bank.

De kassier kon hun slechts nog mededeelen, dat de beide personen reeds voor een uur daar geweest waren en reeds lang vertrokken waren.

Toen zij voor de Bank stonden, zeide de „vloer”:

„Inspecteur, ik geloof dat wij te Londen nog wel meer te doen hebben, we zullen naar het hoofdbureau teruggaan; of het u nu nog gelukken zal, John C. Raffles, zoo als ik hem noem, te arresteeren! Ik denk, dat deze hoop ijdel is. Kom mee, laten wij spoedig gaan ontbijten en dan naar het hoofdbureau terugrijden.”

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Slot.

Den volgenden morgen zeide Raffles tot Charly Brand:

„Charly, ik heb vannacht een besluit genomen. Ik wil niet langer in Londen blijven, mijne verloofde moet trouwens hare bezitting in Colombo leeren kennen, en dit is voor mij de beste gelegenheid, om Londen te verlaten.”

„Je hebt gelijk, mijn beste Edward. Doch je kunt toch deze reis niet in gezelschap van je verloofde doen, dat strijdt tegen de zeden.”

„Daarin heb je volkomen gelijk, Charly, en ik heb daarover vannacht rijpelijk nagedacht. Ik ben daarom van plan, je te verzoeken, om morgen voormiddag, vergezeld van een tweeden getuige, zooals onze Engelsche wet dit voorschrijft, naar het stadhuis te gaan; ik wil daar met mijn verloofde, miss Ellen Patrick trouwen.”

„Is dat dan in vier-en-twintig uren mogelijk, Edward?”

„Jawel, de Engelsche wet doet dit zoo spoedig mogelijk. Wij moeten naar den ambtenaar van den burgerlijken stand gaan, en binnen tien minuten is de geheele geschiedenis afgeloopen; wij ontvangen onze trouwakte en zijn gehuwd.”

„Wil ik je eens wat zeggen, Edward? Bij de gedachte, dat je gaat trouwen, wordt het mij wonderlijk te moede.”

„Mij niet, Charly. Want ik heb in miss Ellen, mijne verloofde, het mooiste en symathiekste meisje leeren kennen, dat ik mij ooit kon voorstellen. Dus Charly, zoek den een of anderen advocaat op, die morgen voormiddag om tien uur met ons te zamen naar het stadhuis gaat. Ik zal persoonlijk naar mijne verloofde rijden en daar al het verdere met haar bespreken.”

Hij nam hartelijk afscheid, en toen hij reeds bij de deur was, riep Charly Brand hem nog na:

„Neem mij niet kwalijk, Edward, maar als jij morgen of overmorgen Londen reeds verlaat, wat moet er dan van mij worden.”

Raffles lachte.

„Het spreekt toch van zelf, Charly, dat jij als onze reismaarschalk ons naar Colombo volgt, daar zullen wij dan zien, wat er verder gebeuren moet; bevalt het je, dan blijf je daar en zult dan de een of andere betrekking op de bezitting bekleeden, bevalt het je niet, dan keer je weer naar Londen terug.”

„Naar Londen?” Charly Brand schudde het hoofd. „Nee, mijn beste Edward, Londen is mij een te gevaarlijke stad. Buitendien gevoel ik mij veel te eenzaam, wanneer je niet meer hier bent.”

„Dus wees zoo goed, Charly” — Raffles reikte hem nogmaals de hand, „en zorg voor een getuige, en binnen twee dagen kunnen wij dan al op reis naar onze nieuwe woonplaats zijn.

Ik zal persoonlijk de Bankzaken regelen, en ik denk, dat mijne verloofde niet behoeft te zeggen, dat zij een armen Engelschen Lord tot man kreeg, want jij weet, dat ik altijd nog den prijs van den Oceaan ten bedrage van een millioen pond sterling onaangeroerd op de Amerikaansche Bank heb staan.”

Een half uur later was hij bij zijn verloofde.

Zij kon zich nog altijd niet aan de gedachte wenen, dat deze elegante, voorname man, een echte Engelsche Lord, haar verloofde was, en ontroerde hevige, toen Raffles haar nu vertelde:

„Ellen, morgen voormiddag om tien uur ga ik met je naar het stadhuis om daar met je te trouwen.”

Na deze woorden kreeg miss Ellen een hevige hartklopping, zij viel op een stoel neer en sloot de oogen.

Zij brachten verder den dag in hun volle geluk door, deden inkoop en maakten zich voor de reis naar Colombo gereed.

Des namiddags besprak Raffles met haar zijne financieele zaken, en vond dat het het beste was, wanneer zij hun vermogen te zamen beheerden.

Zij brachten den avond met Charly Brand door, bezochten met hem de opera, en miss Ellen verwonderde zich weer als een kind over het theater, dat zij nog nooit gezien had.

Den volgenden dag verliep alles volgens het programma.

De eenvoudige plechtigheid op het stadhuis was spoedig afgelopen; een jong advocaat was tweede getuige bij het huwelijk. Reeds tegen elf uur zaten het jonge echtpaar, Lord Edward Lister en Lady Ellen Lister, aan een huwelijks-ontbijt in het Hotel Cecil in gezelschap van hunne getuigen. De stoomboot, waarmede zij wilden afreizen, vertrok des namiddags om vijf uur van Dover.

Het was ongeveer twaalf uur, toen Raffles een visitekaartje voor den dag haalde, daar eenige regels op schreef en die door een kruier naar het hoofdbureau van politie naar den inspecteur Baxter zond. —

Baxter wilde juist zijn bureau verlaten, om te gaan ontbijten, toen een man hem in een enveloppe het kaartje van Raffles bracht.

Hij scheurde het couvert open, las de paar regels en slaakte toen een kreet van verbazing, zoodat de „vloo” verschrikt van een akte, waarmede hij bezig was, opsprong en den inspecteur aankeek:

„Wat is er gebeurd, inspecteur?”

Deze zocht naar een stoel, viel er in neer en zeide:

„Bij God, Marholm, de wereld staat stil!”

„Geen denken aan”, lachte de „vloo”, „zij draait kalm rond.”

„Jawel, jawel, beste Marholm, ik bedoelde dit maar zoo, doch het bericht, dat ik zoo even ontving, heeft op mij een uitwerking, alsof de aarde inderdaad stil stond.”

„Geef hier, mijnheer de inspecteur, wat is dit voor een bericht?”

Baxter kreeg het kaartje van Raffles en las:

Mijn beste Zwager!

Het verheugt mij zeer met u na zoovele jaren eenige woorden te mogen spreken. Ik ben hedenmiddag met uwe stiefzuster, miss Ellen Patrick—Baxter, getrouwd, en denk, dat het u ook zeer aangenaam zal zijn, kennis met mij en uwe stiefzuster te maken. Ik verzoek u, na ontvangst van deze letteren in het Hotel „Cecil” te komen, u zult ons daar in de kleine zaal aan den kant van de Theems vinden.

Gegroet van

UWEN ZWAGER.

Eerst nu keerde de „vloo” het visitekaartje om en zag de Engelsche kroon van den Lord, daaronder twee wapens en toen den naam: Lord Edward Lister.

„Goddam — Goddam!” herhaalde Baxter.

Nu snelde de „vloo” zonder een woord met den inspecteur te wisselen naar de telefoon en liet zich met het tiende bureau van den burgerlijken stand verbinden.

Zoodra de secretaris aan de telefoon verscheen, vroeg hij:

„Is heden bij u een huwelijk gesloten tusschen Lord Lister en miss Ellen Patrick—Baxter?”

„Yes sir”, klonk het terug, „het huwelijk is vandaag voormiddag om tien uur hier gesloten.”

Nu eerst wendde zich de „vloo” tot Baxter:

„Het komt goed uit, mijnheer de inspecteur van politie. Het huwelijk is heden voormiddag om tien uur voltrokken. Lord Edward Lister is uw zwager geworden.”

Een diepe zucht was voorloëpig het antwoord van Baxter.

Hij keek in gedachten verdiept voor zich en schrok, toen de „vloo” zeide:

„Ik wensch u geluk, mijnheer de inspecteur, nu kunt u eenige beambten nemen en den veel gezochten John C. Raffles eindelijk in het Hotel Cecil arresteren.”

Thans sprong Raffles op, rolde woedend met de oogen en brulde:

„Je bent zeker krankzinnig, Marholm; wat heeft mijn zwager, Lord Edward Lister, met den schurk John C. Raffles uit te staan?”

De „vloo” begon te lachen, maakte een diepe buiging en antwoordde:

„Vergeef mij, mijnheer de inspecteur, ik veronderstelde, en wel volgens uw eigen meening, dat Lord Edward Lister en John C. Raffles een en dezelfde persoon was.”

„Onzin”, zei Baxter, „dat heb ik nooit beweerd; ik heb alleen verondersteld, dat het mogelijk kon zijn, daar deze John C. Raffles een voorliefde had voor al de titels en namen van allerlei Lords, en daaronder natuurlijk ook den naam van Lord Edward Lister. Neen, Marholm, mijn zwager, Lord Edward Lister, is beslist de edelste man van geheel Engeland; en onderhoud dit: John C. Raffles blijft toch te allen tijde „de Groote Onbekende”.

Nu wil ik je wat zeggen: ga naar huis, trek andere kleeven aan, terwijl ook ik mij in burgerkleeven zal steken en dan zullen wij er heengaan, — ik inviteer je — naar het bruiloftsmaal van mijne stiefzuster op haar huwelijksdag, waaraan de familie Baxter die met een Lord vermaagschap wordt, zal deelnemen.”

Toen hij met Marholm te zamen het Hotel Cecil betrad, deed hij zoo voornaam, alsof hij zelf een Engelsche Lord was.

Toen Lord Lister hem de zaal zag binnenkomen, stond hij op, bood zijne jonge vrouw den arm en ging hem tegemoet.

Charly Brand schrok hevig, hij had geen vermoeden, dat Raffles zijn zwager, den inspecteur van politie, geïnviteerd had, en nu deelde de secretaris dezelfde meening van den inspecteur van politie een uur geleden: dat de wereld stilstond.

Inspecteur van politie Baxter en John C. Raffles kusten elkander op het voorhoofd en wangen; daarna keerden allen naar de tafel terug. Raffles stelde Baxter aan Charly Brand voor, en aan den advokaat, toen ook Marholm, die bescheiden op den achtergrond was blijven staan; en Londen vermoedde niet, dat op dit oogenblik de sensationeelste akte door Raffles gespeeld werd, dat inspecteur van politie Baxter met den veelgezochten Raffles, zijn tegenwoordigen zwager, te zamen in het Hotel Cecil zaten, dat zij hij en jou tegen elkander zeiden en op de gezondheid van Raffles het eene glas champagne na het andere dronken.

Toen kwam het uur van vertrek.

Baxter liet door de „vloot” een groote bouquet rozen brengen en daarmee begeleidde hij het jonge paar naar de stoomboot op Dover.

Toen hij daar met tranen in de oogen aan de kaai stond, naar het stoomschip keek, waarop Raffles met zijne jonge vrouw waren en hem de laatste afscheidsgroeten toezwaaide, zeide hij tot de „vloot”:

„Waarde Marholm! Je kunt niet denken, hoe gelukkig ik mij gevoel, nu ik weet, dat Raffles in Londen geboren is.”

„Ja, ja”, antwoordde de „vloot”, „vindt u het niet vreemd, inspecteur, dat u door middel van uwe stiefzuster hem levenslang gevangen hebt.”

Toen begon Baxter te lachen, en nog voor dat de stoomboot vertrok, riep hij Raffles toe:

„Ik heb den strijd toch gewonnen, Raffles; door zijne stiefzuster heb ik je levenslang gevangen.”

Raffles riep vergenoegd terug:

„Voor deze gevangenschap ben ik je eeuwig dankbaar. Tot wederziens bij ons in Colombo!”

Toen omhelsde hij zijne jonge vrouw en beiden wenkten nog tot afscheid.

Het stoomschip zette zich in beweging en Baxter overhandigde zijn bouquet over de reeling. Daarna wuifde hij onophoudelijk met zijn hoed en schreeuwde als een krankzinnige:

„Three cheers voor John C. Raffles!”

Hij schreeuwde zoolang, totdat er van het stoomschip bijna niets meer te zien was; toen nam Marholm zijn inspecteur onder den arm en zeide:

„Laat ons nu maar naar Londen teruggaan.”

Daarna vierden zij in gezelschap van Charly Brand feest tot den volgenden morgen.

Toen Baxter en de „vloot” dien middag zwaar van hoofd in het hoofdbureau kwamen, zwoeren zij elkan- der eeuwige trouw.

Nu nam Baxter het telefoontoestel en deelde aan de redactie van de Londensche „Times” mede, dat hij zoo even, na nauwkeurige informaties vernomen had, dat Lord Edward Lister, dien men steeds voor John C. Raffles had gehouden, niet de lang gezochte Raffles was, maar dat Lord Edward Lister gisteren getrouwd was met miss Ellen Patrick—Baxter, de stiefzuster van den inspecteur van politie Baxter.

De redactie van de „Times” kon niet nalaten daarbij te voegen:

Wij feliciteeren onzen waarden inspecteur van politie Baxter er mede, dat John C. Raffles eindelijk gevangen is.

De volgende aflevering (No. 111) bevat:

Een Juweelendiefstal in Amsterdam.

In zijn eigen net gevangen.

Een onverwachte ontdekking.

„Nee, maar, dat is verschrikkelijk. Ik ben geheel verbaasd, Mr. Bamford, dat gij u tot het maken van zulk een testament hebt kunnen leenen.”

„En als toevoeging aan de voorgenoemde bezitting,” vervolgde de notaris, zonder zich aan dien uitroep van verwondering te storen, „vermaak ik al mijn persoonlijke goederen aan mijn genoemden zoon, St. Maur Aubrey, met uitzondering van de hier onder genoemde legaten. En opdat er geen twijfel zal ontstaan omtrent deze, mijn verklaring, heb ik heden aan mijn notaris, Mr. Bamford, een verzegeld pakket overhandigd en verlang ik, dat het geopend zal worden na lezing van dezen mijn laatsten wil, op den gebruikelijken tijd, en dat de documenten die het bevat, zullen worden overhandigd ter lezing aan mijn kennissen, die tegenwoordig mochten zijn, en zoo mijn broeder en diens zoon eenig wantrouwen er omtrent mochten koesteren, ook aan hen, die meer in het bijzonder betrokken zijn bij datgene wat de meeste menschen, denk ik, een onverwachte ontdekking zullen noemen.”

Onverwacht was het zeker voor het aanwezig gezelschap. Men wierp heimelijke blikken op den man, aan wiens hoop plotseling de bodem werd ingeslagen en die reeds het voorkomen van een landbezitter had aangenomen, doch niemand zeide een woord.

„Dat is alles,” zeide Mr. Bamford, het stilzwijgen verbrekend. „Het is door den testateur zelf geschreven, wel niet in den gebruikelijken vorm, maar de echtheid van het testament is buiten quaestie, Mr. Aubrey.”

„Toch spreek ik het tegen; ik verklaar zonder eenige aarzeling, dat mijn broeder nooit gehuwd geweest is.”

„Wees voorzichtig,” voegde een oud vriend der

familie hem toe. „St. Maur deed nooit iets ten halve.”

„Gij allen weet, dat mijn oom en mijn vader twist hebben gehad,” zeide Mr. George Aubrey driftig. „De kwaadwilligheid, waarmede het testament geschreven is, blijkt duidelijk uit iederen regel; en de geschiedenis van dat huwelijk is alleen door hem bedacht om ons van de erfenis te berooven.”

Mr. Bamford maakte het pakket, dat voor hem lag, open.

„Misschien zult gij dit wel eens willen onderzoeken, heeren, en u zelf overtuigen,” zeide hij, terwijl hij de twee stukken met andere papieren tot bevestiging van het beweren van wijlen zijn cliënt deed rondgaan.

„Verachtelijke verzinsels!” verklaarde Mr. Aubrey, en zijn zoon deelde geheel en al zijne meening.

„Ik vind het anders natuurlijk genoeg,” merkte Mr. Bamford aan.

„Alles wat u te doen overblijft, is den jongen man zelf op te zoeken,” zeide de jongere Aubrey op een spottenden toon.

„Ik hoop het zoo spoedig mogelijk te doen en hem weer in het huis te leiden, waaruit allerlei onvoorspoedige omstandigheden, die het niet aan mij staat om uit te leggen, en zijns vaders halsstarrigheid tot nu toe hebben samengespannen om hem te verdrijven.”

Maar Mr. Bamford had te haastig geoordeeld; na maanden lang onderzoek had hij Mr. St. Maur Aubrey nog niet ontdekt, en de overtuiging, dat hij alleen een denkbeeldige zoon was van onbroederlijken haat, die zelfs door den naderenden dood niet verminderd was, werd weldra algemeen.

In dien tusschentijd had Mr. Aubrey de zaak voor

de rechtbank gebracht, doch dat had hem niets geholpen.

Op verzoek van Mr. Bamford, die zeide, dat het niet bestaan van den jongen man nog volstrekt niet bewezen was, had men het proces verdaagd en de zaak bleef zooals zij was.

„Ik heb geen oogenblik aan het bestaan van dien vent geloofd, Egmont, maar ik ben er niet minder verlangend naar, dat de zaak wettig beslist wordt,” zeide Mr. Aubrey tot zijn secretaris. „Het bezit van het landgoed zou mijn politieken invloed in het graafschap zeer vermeerderen. En, eerlijk gezegd, ben ik niet tevreden met het eenvoudige postje van lid van het Huis, begrijpt ge?”

„Onafhankelijk van hooger en invloed,” zeide Mr. Egmont blozende, „durf ik wel haast te voorspellen, dat wanneer er een nieuw ministerie gevormd en er een beroep op het land gedaan wordt, gij niet vergeten zult worden, dat is te zeggen —”

„Wel, wel, ge spreekt met gezag!” riep Mr. Aubrey uit, terwijl hij hem sterk aankeek. „Zijt gij daartoe gerechtigd? Wij zijn alleen,” voegde hij er op een geheimzinnigen toon aan toe.

„Ik zal het u zeggen,” vervolgde de jonge secretaris, eenigszins verlegen.

„Verleden week heb ik Mr. Maurice een tamelijk grooten dienst bewezen; hij zal mij helpen, als hij kan.”

„Hij zal je helpen? Ik heb dus zijne goede diensten aan jou te danken? Wat heeft je in 's hemelsnaam daartoe gedreven?” vroeg Mr. Aubrey.

„Ik bemin uwe dochter en zij beantwoordt mijne liefde. Stem toe in onze verloving en ik zal uwe belangen behartigen, alsof het de mijne waren —”

„Gij wilt met mij onderhandelen? Uw voorstel doet mij verbluft staan, Mr. Egmont. Uwe veronderstelling is beneden alles. Goede hemel, mijn betaalde bediende zou dingen naar de hand mijner dochter!”

Mr. Egmont haalde de schouders op. „Bewaar uw verontwaardiging, mijnheer,” zeide hij kalm. „Ik heb nog niet al mijn onbeschaamdheid voor u ontvouwd. Gij vergeet, dat gij niet geheel zonder verplichting aan mij zijt voor uw succes in het parlement.”

„Dat ontken ik, dat ontken ik ten sterkste.”

„Het is niet aan mij om u nu tegen te spreken,

Mr. Aubrey, maar om tot de zaak te komen; de tijd is gekomen, dat ik aan mijn toekomst moet denken.”

„Vergeef mij, doch ik stel niet het minste belang in uwe toekomst.”

„Ik verzoek u vergeving; tot een zekere hoogte betreft het ook de uwe. Mijn talenten hebt gij leeren waardeeren. En met de algemeene verkiezingen —”

„Ik bemerk, waar gij heen wilt; gij zoudt u zelf bevoordeelen door den post van vertrouwen, dien gij bij mij bekleed hebt — misbruik maken van mijn misplaatst vertrouwen, schurk!”

„Sinds gij het niet beneden u geacht hebt om uit mijn mond te spreken om uw eerzucht te bevredigen, waarom zou ik dan fijngevoeliger zijn?” gaf Mr. Egmont ten antwoord.

„Ja, dat dacht ik wel. Een bedekte bedreiging,” mompelde Mr. Aubrey.

„Laat mij uitspreken. Voor Hermione wil ik mij aan een maatschappelijke verduistering onderwerpen en uw „betaalde bediende” blijven. Om uw herkiezing te verzekeren, wil ik alles opofferen.”

„Uw edelmoedigheid zal mij niet bedriegen. Ondersteid, dat ik in uw voorwaarden toestemde, dan moest ik mij geheel en al op u verlaten; ook kan ik verwachten uitgelachen en beschaamd gemaakt te worden. Neen, ik ben niet zoo dom als ik wel schijn.”

„Gij verstaat mij niet of wilt mij niet verstaan. Ik ben niet in staat tot het bedrijven van zulke gemeene daden als gij mij ten laste legt. Ik beken, dat ik verkeerd gedaan heb uw belangen zoo te behartigen. Had ik er echter van gesproken, dat de talenten, die u nuttig geweest zijn, misschien, ofschoon ik zeer bescheiden ben, mij in mijn eigen bevordering hadden kunnen helpen, dan zoudt gij mij met smaad en beledigingen overladen hebben. Maar nu is het uit. Van af heden, mijnheer, is de betrekking, die ik in uwe zaak vervuld heb, vacant.”

„Gij voorkomt mijn wensch. Daar is de deur, Mr. Egmont. Ik zal mijne dochter verbieden eenige correspondentie met u te onderhouden en haar waarschuwen voor de gevolgen van hare ongehoorzaamheid aan mij.”

„Ik zal haar niet overhalen om u ongehoorzaam te zijn, Mr. Aubrey.” En met een stijve buiging verliet Mr. Egmont het vertrek.

Het plan van Mr. Aubrey.

Hoe meer Mr. Aubrey nadacht, hoe meer hij geneigd was de snelheid, waarmede hij den eenigen man, dien hij noodig had, verwijderd had, te vervloeken. Hij was suf, langzaam en dom, dat wist hij. Maar dank zij Egmont, en tot groote verrassing van hem zelf en tot gelijke verwondering van zijne vrienden en kennissen, was hij toch in het Huis gekomen. En zonder Egmont was hij verloren. In plaats van hem smadelijk weg te zenden, had hij zich in diens trots moeten geschikt en zijn brutale vrijheid verdragen en vergeven hebben. Dit zag hij nu wel in. Hij zou hem natuurlijk zijne betrekking teruggeven, liever dan bloot te staan aan de bespotting zijner collega's en der kiesvereeningen, want als de waarheid aan het licht kwam, zoo als meestal gebeurt met onaangename zaken — Mr. Aubrey kreeg alleen bij de gedachte reeds een koude rilling.

„Het is beter mij zelf in stilte te vernederen,” dacht hij bij zichzelf na, „dan mijna moeilijk verkregen goeden naam te verliezen, die mij op den een of anderen tijd veel dienst bewijzen kan.”

Hij stond op en trok aan de schel. „Zeg Mr. Egmont, dat ik hem dadelijk spreken moet,” zeide hij tot den bediende, die binnentrad.

„Mr. Egmont is weggegaan, mijnheer.”

„Weggegaan!” herhaalde hij, verbleekende.

„Ja mijnheer. Ik heb zoo juist een rijtuig voor hem gehaald en hem geholpen zijn bagage naar beneden te brengen.”

„Ik zal er eens met George over moeten spreken,” dacht Mr. Aubrey. „Ha, daar klopt hij al. Ik wou je even spreken, George.”

Zijn zoon nam een stoel tegenover hem en ging zitten.

„Gij schijnt opgewonden, vader,” zeide hij, toen hij zijn vader aankeek. „Is St. Maur nu toch gevonden?”

„Niet dat ik weet. Maar ik heb iets anders!”

Egmont heeft de onbeschaamdheid gehad, zijn liefde aan Hermione te verklaren en verwachtte klaarblijkelijk, dat ik er mij zelf mee zou gelukwenschen.”

„Zoo zoo. En gij hebt geweigerd, hem als schoonzoon aan te nemen?”

„Ja. En met den uitslag, dien ik had kunnen voorzien.”

„Hij is weggegaan?”

„Juist.”

„Vervloekte lomperd, dat moet ik zeggen.”

„In het bijzonder op dit oogenblik; het gerucht van de afscheiding is gegrond, schijnt het.”

„Hij heeft alles bekend, de schurk.”

„Ik begrijp niet, waar hij alles vandaan haalt. Hij blufte, dat Maurice alles voor hem doen wilde wegens belangrijke diensten, die hij hem bewezen had, en beweerde, dat hij langzamerhand wel vooruit zou komen,” vervolgde Mr. Aubrey.

„Daar bleef het echter niet bij.

Hij had de onbeschaamdheid ronduit te vertellen, dat, als hij met je zusje huwde, hij, bij de vorming van een nieuw ministerie, Maurice wel bewegen zou, zijn best te doen te mijnen behoeve.”

„Wat Egmont belooft, zal hij ook doen.

Hermione zou een slechter echtgenoot kunnen krijgen. Met zijn verstand en kennis en met een begunstiger als Maurice zal hij spoedig als een vuurpijl stijgen. En St. Maur kan den een of anderen dag te voorschijn komen, en met twaalf schulden zou zulk een echtgenoot voor Hermione ons goed te pas komen.”

„Een aardige ongeluksprofeet zijt ge, George. Maar je hebt geen twist met Egmont gehad. Weet je wat je doet? Breng alles in gereedheid voor een zeereisje en vraag of hij met je mee wil gaan.”

„En als hij mee gaat?”

„Wat er ook gebeure, je moet terugkomen vóór de verkiezingen.”

„Ik begrijp uw plan,” zei George lachend. „Geen slecht idee. Gelukkig is zijn zeekennis zeer beperkt. En eens in zee, is hij in mijna macht. En met Hermione om hem tot zijn plicht terug te brengen, zal hij wel spoedig den eed van trouw afleggen.”

Het plan scheen te zullen slagen.

Nadat Mr. Egmont zijn bagage aan een hotel had afgegeven, werd zijn hart met zorgen vervuld.

Ook hij had een boos half uurtje.

Nadenkende over het onderwerp, dat hem het naast aan het hart lag, had hij zich niet van schuld kunnen vrij spreken.

Verre van dien!

De tact, waarop hij zich steeds beroemde, had hem in den steek gelaten; hij had zich overgegeven aan een drift, die hij gewoonlijk goed in bedwang hield, en, om den kroon op dit alles te zetten, was hij gedwongen geweest om te berusten in het besluit van Mr. Aubrey en op een wijze, die de betrekking tusschen Hermione en hem in gevaar kon brengen.

Mr. Egmonts moedeloosheid had juist haar hoogste punt bereikt, toen George Aubrey, die juist op weg was naar zijn sociëteit, hem in Pall Mall ontmoette.

„Zoo, heb je twist met mijn vader gehad?” zei hij, zijn arm door dien van George stekende.

„Hij heeft mij beledigd.”

„Hij was onredelijk, dat weet ik; maar Hermione is diep gekrenkt door je gebrek aan liefde voor haar, en verontwaardigd is ze ook!”

„Ik had zeker moeten huichelen? Misschien verbeeldt

ze zich wel, dat ik verontschuldigen zal aanbieden. Neen, dat moet uw vader doen.”

„Op het oogenblik rekt hij er op, dat ik je plaats zal innemen — ik zou een nuttige vervanger zijn. Maar die arme Hermione gevoelt zich zeer ongelukkig en ik wil u beiden van dienst zijn,” zei George. „Ik ben van plan een kruistochtje te ondernemen — zou je niet met me mee willen gaan? Wij kunnen aan land gaan, als er het een of ander mocht gebeuren.”

„Zoodat ik vóór de verkiezing terug ben?”

„O ja, zeker. Het jacht ligt te Hythe. We kunnen daar vanavond nog heen gaan en aan boord slapen, zoodat we morgenochtend vroeg klaar zijn om uit te zeilen.”

Het tweetal dineerde tezamen, waarna George naar huis ging om zijn vader den goeden uitslag van zijn boodschap mee te deelen en zijn voorbereidselen te maken.

Het zeereisje.

De Sea Nymph lag voor anker bij de Fransche kust. Mr. Aubrey en zijn metgezel zaten aan het ontbijt; de man, dien zij aan land gezonden hadden om te zien of er brieven waren, was juist teruggekomen.

„Vreemd dat er niets voor mij is,” merkte Egmont ontevreden op. „Wat is er voor nieuws van Gloucester Gardens?”

„De oude heer is ziek en zwak. Hermione schrijft, dat hij vreeselijk prikkelbaar is. Dat belooft veel, vindt je niet? Zij zegt, dat ik me schamen moest, hem op dit oogenblik te verlaten, en jij bent in haar boosheid inbegrepen.”

„Natuurlijk, ik ben dom geweest om naar je te luisteren, George; maar Hermione daargelaten, word ik toch angstig. We zijn al veertien dagen op weg en we hebben nog in het geheel geen nieuws gehoord. Als Maurice te veel op zijn macht vertrouwt, ben ik in een hachelijken toestand.”

„Dat is onwaarschijnlijk; als er iets gebeurd was, zou Hermione het ons wel geschreven hebben, dat weet ik zeker.”

„Als ik morgen nog niets hoor, ga ik terug.”

De tweede post kwam, doch hij ontving niets. Egmont maakte alles voor zijn vertrek gereed; doch toen hij den volgenden morgen ontwaakte, bemerkte hij, dat zij het anker gelicht hadden en reeds op aanzienlijken afstand van het land waren.

„Het spijt mij verschrikkelijk, oude jongen,” zeide George verontschuldigend. „Maar wees niet boos; het is mijn schuld niet.”

Ik heb aan de matrozen gezegd, dat wij heden zouden vertrekken en nu hebben die domkoppen zonder verdere bevelen af te wachten het anker reeds vanmorgen gelicht om van het tij gebruik te maken en zijn onder zeil gegaan.

Wij gaan echter terug, maar de wind is tegen en wij zullen uren lang moeten laveeren.”

De wind bleef ongunstig en het was laat in den avond van den derden dag, toen zij eindelijk ankerden in een kleine bocht aan een woest en schijnbaar onbewoond deel der kust. In dien tijd was echter bij Egmont wantrouwen gerezen; en een afgescheurd stuk van de „Times”, met het hoofd:

„Onmiddellijke ontbinding van het Parlement,” be-

vestigde zijn vermoedens, dat het oponthoud aan boord een vooraf beraamd plan was.

Vast besloten om de plannen van zijn verraderlijken vriend te verijdelen, sloot hij het stuk in een couvert en adresseerde het aan George. Toen alles stil was en de mannen naar kooi gegaan waren, legde hij het couvert op de tafel zijner hut en ging zachtjes op het dek met een klein handkoffertje.

Hij liet zich in de boot, die achter het schip dreef, afzakken, greep de riemen en roeide naar de kust.

„Hebt gij Mr. Egmont al geroepen, Brown?” vroeg George des morgens, toen deze niet verscheen.

„Hij is naar wal gegaan, mijnheer. Tenminste, hij is niet in zijn hut en de kleine boot is weg.”

„Weggegaan?” vroeg George. „Nu, hij zal wel terugkomen. Wanneer is hij vertrokken?”

„Dat weten wij niet. Hier is een brief voor u, mijnheer.”

George scheurde het couvert open en werd beurtelings bleek en rood.

„Mr. Egmont zal eerst over eenigen tijd terugkomen,” stamelde hij: „misschien zelfs in het geheel niet. Hij verwacht een telegram.”

„In zulk een klein visschersdorp, waar wij niet eens wisten, dat wij komen zouden en dat wij hedennacht niet eens zagen. Dat is vreemd, mijnheer.”

„Hij zal probeeren een rijtuig te huren om hem naar

de naast bijzijnde stad te brengen, denk ik. Ik zal eens onderzoek doen na het ontbijt.

Gelukkig hebben wij nog een boot.”

„Ik weet niet, wat ik er van denken moet,” zeide Brown tot zijn kameraden een oogenblik later, toen zij een pijpje zaten te rooken. „Mr. George is niet zeer gestemd er over, dat kon ik wel zien. Mr. Egmont is stil en slecht gehumeurd geweest sinds hij aan boord gekomen is. En een telegram — daar geloof ik niets van; ik geloof, dat hij zich van kant wil maken.”

„Maar wie heeft nu ooit gehoord van een man, die plan tot zelfmoord heeft en een koffer meeneemt?”

„Niemand heeft Egmont gezien. Wat zou er met hem gebeurd zijn?”

„Het land is vlak en niet zeer belangwekkend, en de bewoners zijn onbeschaafd en lomp,” vertelde hij aan Brown en, denkende aan zijn vroegere verklaring, voegde hij er bij, „als ik niet nog hoopte, dat Mr. Egmont terugkwam, zou ik hier geen dag langer blijven.”

Maar hij kon zijn angst niet verbergen en toen zij ten laatste naar huis vertrokken, merkte iedereen aan boord de somberheid, die op zijn gelaat verspreid lag, op.

„Er zal meer van dit uitstapje komen, jongens, dan wij bij het begin dachten,” voorspelde Brown, en geen der manschappen lachte.

Een moeilijkheid opgelost.

George Aubrey had zijn vader zijn plan om terug te komen medegedeeld; doch toen hij te Dover, waar hij het jacht verlaten wilde, aankwam, was hij verbaasd zijn vader op het havenhoofd te zien wachten.

„Waar is Egmont?” vroeg deze opgewonden.

„Hij was ons te slim af.”

„En den een of anderen tijd zal hij weer te voorschijn komen. Had je geen vermoeden, George? In je macht en hem te laten ontsnappen! Groote hemel!”

„Er was geen sprake van „laten ontsnappen”. Zonder dat ik er iets van wist, bemerkte hij, dat hij bedrogen werd, en ging in den nacht van boord. Zonder twijfel was zijn plan, onmiddellijk naar Engeland terug te keeren, maar ik heb hem niet op het spoor kunnen komen.”

„Misschien is hij in het geheel niet aan land ge-

komen,” zeide Mr. Aubrey diep ademhalende. „Hij kan wel verdronken zijn.”

„Daar heb ik ook al aan gedacht. En als het zoo is, zijn wij zijne moordenaars.”

George rilde.

„Alsof wij de oorzaak waren van zijn dood! Wie kan ons aansprakelijk stellen voor een ongeluk? En — hij staat tusschen ons en 60,000 pond.”

„Egmont is —”

„Je neef St. Maur. Den zelfden dag, dat ons plan gesmeed werd en terwijl jij uit waart om hem op te zoeken, kwam een zekere Mr. Montagne bij mij. Bij wijze van inleiding vertelde hij, dat hij eens met mij wenschte te spreken over wijlen mijn broeder. Hij toonde mij een brief van hem, waarin stond, dat hij zeer ziek was en voor zijn dood zijn wettigen zoon nog

erkennen wilde. Deze brief was verkeerd bezorgd en kwam daardoor eerst lang na zijn dood in het bezit van Mr. Montagne.

Genoemde heer vertelde mij dat hij vijf en twintig jaar geleden met zijn zuster en haar echtgenoot in een hotel te Florence logeerde, toen je oom — die in dien tijd hoofdzakelijk op het vasteland verblijf hield — daar aankwam met een dame, die hij voorstelde als zijne vrouw, en waarin Mrs. Linclair een wees herkende, die onderwijzeres op een Fransche school geweest was. Het tweetal werd spoedig zeer vertrouwelijik en tegen het verlangen van haar man in, bleef zij daar een langen tijd.

In het eind werd zijne jaloezie gaande gemaakt en moedeloos geworden door zijne ongegronde beschuldigingen en de hevigheid zijner bedreigingen, riep zij de bescherming van de Linclair's in, die, ongelukkig voor haar, verleend werd. Denzelfden nacht verliet je oom haar voor altijd en, daar het huwelijk gesloten was in een klein provinciestadje, waar zij onderwijs gegeven had, en niet publiek was bekend gemaakt, kon hij doen wat hij wilde. Mrs. Aubrey bleef bij de Linclair's, en toen zij eenige maanden later stierf, op het oogenblik dat zij het leven gaf aan een zoon, en alle oproepingen naar haar echtgenoot vruchteloos waren, nam een ver familielid, Mr. Egmont, het kind tot zoon aan en gaf hem zijn naam. Men had Mr. Egmont verteld, dat de jongen beide ouders verloren had en geen bloedverwanten bezat. Zoo werd dus St. Maur opgevoed in volslagen onbekendheid met zijne ouders en was dus de slechte uitslag van het onderzoek van Bamford duidelijik. De Linclair's zijn echter talrijk. Er blijft ons altijd nog eenige hoop over, namelijk dat hij in het geheel niet meer te voorschijn komt."

„Gij vergeet, dat St. Maur mijn gast was, toen hij verdween," bromde George.

„Men zal zeggen, dat hij aan boord van het jacht gelokt is alleen met het doel om ons van hem te verlossen."

In zijn eigen net gevangen! En dan te denken, dat de jonge man onder zijn dak gewoond had — en Hermione's beminde geweest was; dat het spel, om zoo te zeggen, geheel in zijn handen geweest was. Wat zou daarvan komen? Mr. Aubrey werd zoo wit als asch.

„Je ziet de zaken te donker in," zeide hij. „Je kunt immers zweren, dat je op het oogenblik, dat hij verdween, niet eens wist, dat hij je neef was!"

Maar zou men hem gelooven? Neen, George zag de

zaken niet te donker in. Wanneer de mannen, die de neven vergezeld hadden op hun reisje, ondervraagd werden, zou de zaak een ernstig aanzien krijgen. Brown's getuigenis zou zeer gevaarlijk voor George zijn, die natuurlijik reeds in elkaar kromp als hij dacht aan de openbaarmaking van het plan, waarvan St. Maur het slachtoffer geweest was. Zijn zoon verdacht van moord, het hart van zijn dochter gebroken, Mr. Aubrey's straf was grooter dan hij dragen kon.

Door iedereen schuin aangekeken, verlaten door vroegere vrienden en lastig gevallen door schuldeischers, spraken de Aubreys juist ernstig over de toekomst, toen Mr. Bamford binnentrad.

„Wij hebben nieuws van St. Maur. Hij is in New-York," riep hij uit, zonder zelfs eerst te groeten. „Het schijnt, dat hij in dien nacht door den stroom van de kust is afgedreven en opgepikt door een Amerikaanse boot. Hij schijnt te weten te zijn gekomen, wie hij is. Wij zullen hem spoedig hier zien, hoop ik."

Maar St. Maur had geen plan om over te komen. De volgende mail bracht een brief van hem geadresseerd aan zijn oom:

„Waarde Mr. Aubrey. — Daar gij mij het eenige, wat mij gelukkig gemaakt zou hebben, geweigerd hebt, neem ik de late vergoeding voor vroegere verkeerdheden van mijn vader niet aan, en ik laat u geheel vrij onmiddelijik bezit te nemen van het landgoed. Onze bloedverwantschap in aanmerking genomen, zal ik, zooals ik reeds vergeven heb, de bedriegerij, waaraan ik ben bloot gesteld geweest, trachten te vergeten.

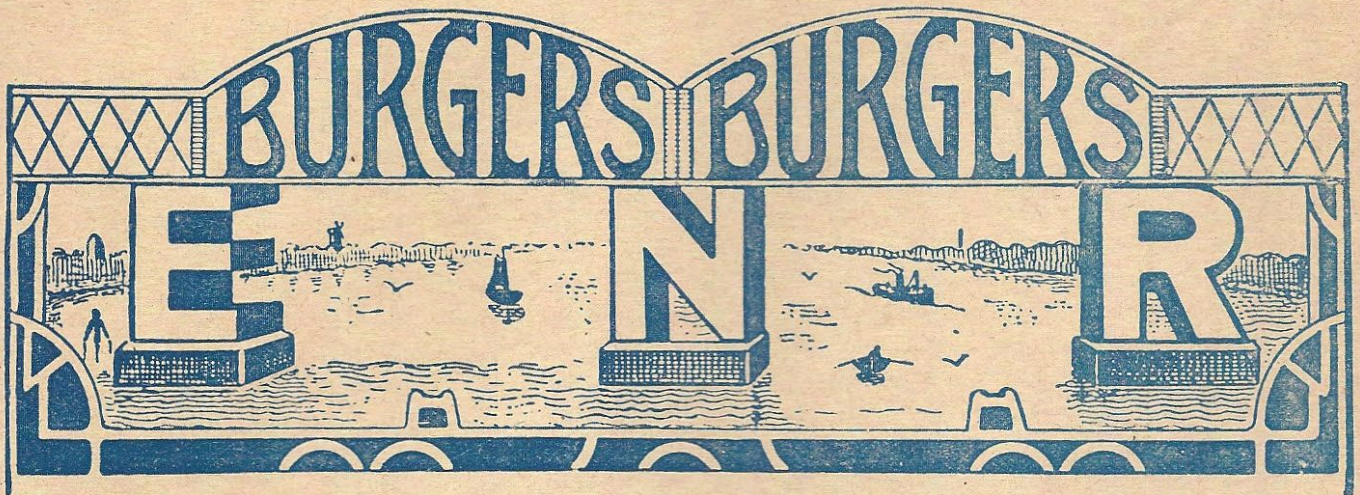
Na groeten aan u en George — het is mij verboden Hermione te noemen, — verblijf ik.

St. Maur Aubrey."

Doch omstandigheden veranderen de zaken. Om Mr. Aubrey recht te laten wedervaren, hij was niet geneigd gebruik te maken van de edelmoedigheid van zijn neef. St. Maur bleef met gelijike volharding op zijn stuk staan en het werd aan George overgelaten om de zaak tot een goed einde te brengen.

„Hermione moet hem overhalen, haar te huwen," zeide hij; „dan krijgt zij het landgoed als bruidschat mede."

Daarom stak George den Atlantischen Oceaan over en de uitslag van zijne reis was, dat St. Maur met hem naar Engeland terugkeerde. En de bruiloft van Gloucester Gardens was de vroolijkste van het geheele seizoen.

Veel wordt als RIJwiel aangeboden
dat eigenlijk VERKOOPwiel moest
heeten. Een rijwiel in den echten zin
des woords is een _____

BURGERS
E. N. R.

Het voldoet aan de _____
_____ allerstrengste eischen.